موږه دوه په
دوه ملگري

موږه دوه په دوه ملگري

شعري ټولګه

شاعــر: محمدالله شېرزی

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړني

د کتاب نوم: موره دوه په دوه ملګري

شاعر: محمد الله شېرزی

د پښتی ډيزاين : شمس الله ساحل

ډيزاين او کمپوز: محمد الله شېرزی او ساحل

د چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ نېټه: ۱۳۹۳ لمریز کال

د اړيکو شمېرې: 0700788969 - 0778850860

برېښناليک : m.ullahsherzai@gmail.com

خپرندوی: روان ادبي غورځنګ

د چاپ حقوق د ليکوال سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

ډالـــۍ

Present

هره ورځ په ورځ ملګرې

تاته!

زړه سواندو والدینو ته!

هغه چاته! چې مینه پېژني

او زړه کې غاړې ورکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپروندوی ټولنې یادداښت

د شعر په رنګینه نړۍ کې یو بل په زړه پورې ګام!!!

روان ادبي غورځنګ ټولنه د صبریو ولسوالۍ د یعقوبیو لیسه کې په **۱۳۸۵**ل رامنځته شوې . د نوموړې ټولنې د رامنځته کیدو اساسي هدف د پښتو مورنۍ ژبې غني کول، د افغاني کلتور پیاوړتیا ،او د نوي نسل سالمه روزنه ده، چې د ټولنې غړي یې په ارته سینه او ورین تندي دځان مسولیت بولي. دروان ادبي غورځنګ ټولنې په لمن کې هره جمعه لسګونه تاند او نوي ټوکیدلي شاعران او لیکوالان راټولیږي، په زړه پورې شعرونه، لیکنې اوروي، او کره کتنې ته یې وړاندې کوي. روان ادبي غورځنګ په لومړي ځل د ځوانو شاعرانو ګډه شعري ټولګه (تنکۍ هیلې) چاپ او خپاره کړه ،او اوس دادی د تکړه شاعر او لیکوال ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو مجموعه (موره دوه په دوه ملګري) د چاپ په ګاڼه سمبالوي، او د شعر مینه والو ته یې وړاندې کوي، او د ځان او سیمې لپاره یې ستر ویاړ بولې. روان ادبي غورځنګ ټولنه خپلو علاقه مندانو ته ډاډ ورکوي، او د زیرۍ په ډول زیاتوي، چې انشاالله په نږدې راتلونکي کې به د شعر او نثر په برخه کې ډیر نور په زړه پورې کتابونه چاپ او خپاره کړي، چې ځینې یې همدا اوس تر کار لاندې دي. په اخېر کې ددې شعري ټولګې مبارکي ټولو خوست میشتو، د ادب مینه والو، د روان ادبي غورځنګ د ټولنې غړو او په ځانګړې ډول ښاغلي محمدالله شېرزي ته وایم.

په خورا درنه مینه

رحمت الله فائیز د روان ادبي غورځنګ مشر

۲۲/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

دا دځوان شاعراو ژورنالیست ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو ټولګه ده، چې د ځوانۍ په لومړیو پسرلیو کې یې د خپل زړه براس پکې ایستلی او طبع ازمایي کړېده. ځواني د ځوانۍ وختونه اوغوښتنې عجیبې او زر بدلیدونکي وي،ځوانان چې څومره لیکلوته لیوالتیا لري،له دې بیا د هغه زر چاپ او خپرولو ته لا بیړه او تلوسه لري. خو ډیر دوستان او فرهنګي ملګري مې لیدلي دي، چې د خپلو هغو اثارو په چاپ او خپرولو پښیماني څرګندوي،چې د خپل هنري ژوند د تنکیو ځوانیو او د کار په پیل کې یې ټولنې ته وړاندې کړي وي، داځکه چې په ځوانۍ کې انسان له هره حیثه ځوان او بې تجربې وي، د عمر په تیریدو او پخیدو سره د انسان کړه وړه او پوهه هم د پوخوالي خواته ځي.

ځوان شېرزی به هم انشآالله د ځوانۍ د خپلو هنري تخلیقاتو پوخوالی او پرمختګ تجربه او رامنځته کړي، مخکې له دې، چې له دې زیات په (موږه دوه په دوه ملګري) خبري وکړو.لاژمه بولم چې د هنر ښکلا او فرهنګ په باب یو څه ووایو، چې د ځوانو لیکوالو او شاعرانو که خدای کول یو څه ورته پام شي او د خپلو تخلیقاتو ښکلا او هنریت ته متوجه واوسي. کله چې د هنراو فرهنګ مفهوم په ژبه راوړو اویا زموږ په فکر کې راګرځي،نو ورسره جوخت هرومرو د شعر او ښکلا مفاهیم هم زموږ په ذهن کې را ګرځي هنر او ښکلا یو له بل سره نه بېلیدونکې مفاهېم دي، ځینې هنر ځیړونکي خو ښکلا د هنر،هنري شکل ګڼي، یعنې کله چې هنرمند خپله تخلیقي پدیده د ښکلا لوړې پوړۍ ته ورسوي د خلکوپه زړونو منګولې لګوي،عواطف او احساسات یې تراغېز لاندې راولي، او هغه پیغام چې په نوموړي پدیده کې یې هنرمند انعکاس کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، د مخاطب ذهن ته د زرینو وړانګو په بڼه نفوذ کوي، او خپل قوت سره يې عکس العمل ته رابولي.هنرمند په طبیعت کې پرته ښکلا د خپلو عواطفو په ګډون سره لا برجسته کوي او د خپلې ټولنې د درك له سطحې سره يې برابروي. واقیعتونه لکه لعل له ایرو راوباسي، خلك يې په ارزښت پوهوي،او غواړي چې خلك په څه ډول او رنګ تري ګټه واخلي. هو! هنر ښکلا ده او ښکلا هغه څه دي چې زړه يې ومني، ښکلا نسبي شی دی او خاص تعریف نه لري. خو دومره خامخا ویلی شو چې زیبایي او ښکلا د ښکلو هنرونو لومړنی شرط دی.......

شعر ددغو واقیعتونو د څرګندولو او خلکو ته د هغوی د رسولو یوه ښه وسیله ده،چې شاعر د هغې څخه په ګټې اخیستو سره په موثره توګه کولی شي خپلې هیلې او غوښتنې خپلو مخاطبانو ته ورسوي نو ځکه وایو چې: شعر ښکلی، موزون او آهنګ لرونکی کلام دی،چې هنري ارزښت ولري. کلاسیکو اشعارو به وزن او قافیه درلودل، خو اوسنی ازاد شعر که قافیه هم ونلري، خو چې مفاهیم په ښکلي انداز او اهنګ لرونکو ترکیبونو کې په مهارت سره واړول شي شعر ترې جوړیږي. ښه شعر د شاعر له ضمیر څخه سرچینه اخلي. د ښایست د پرښتو په اوښکو له مینځلو وروسته د مینې د نړۍ غېږې ته سپارل کیږي. په شعر کې اصلي تومنه سوژې او پیغامونه دي، خو ښایست او ښکلا يې خوږې کلیمې او ترکیبونه دي، لکه د یوې ښایسته ناوې پرسر چې زرین شالونه ور په سر کړل شي،نوښایست او ښکلا يې نوره هم زړه راښکونکي او بوګنونکي شي. د نوي شعر مفهوم هم همدا دی چې نوي مفاهیم په نویو ترکیباتو کې وړاندې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلاسيکو اشعارو کې هم داسې جوړښتونه شته چې لا تراوسه هم نوي دي، او په ننني‌و اشعارو کې ډېرداسې څه ترسترګو کيږي چې له اوسه په پيل کې زاړه دي. د اوسني ازاد شعر غوره توب دادی،چې د شعر تومنه او جوهر له کلماتو او قافيو څخه نه قربانيږي. خو دا هم بايد له ياده ونه باسو چې په ازاد شعر کې هم آهنګ او ترنم د توجه وړ څيز دی. او له هغې پرته شعر شعريت له لاسه ورکوي، او په زړونو منګولې نشي لګولی. شعر د طبيعت د رنګينو په پسللو او د تعزل د روح په پوکولو سره د غزل په بڼه له خوندور او ځلاند د هستۍ ډګر ته راوځي، په زړونو کې د خپلې بقا له پاره د اوسيدو هوسا ځای پيدا کوي، او ترډېره ژوندی پاتې کيږي. او که دا ځانګړنې ترې واخيستل شي شعر د شاعر درجې ته راټيټيږي، ډير ژر مري او پايښت نشي کولی. له بلې خوا داهم ضروري ده، چې پيغامونه نه بايد دومره د تشبيهاتو او پيچلو ترکيبونو په پوښونو او لفافو کې وپيچل شي، چې د اصلي شکل موندل ګران او ستونزمن کړي، پيغام دې واضبح او څرګند وي،خو ښکلي او مناسب کالي دې هم ورواغوستل شي، چې له هره حيثه مناسب او د ورځې د موډ سره برابروي.

د يادولو وړ ده، چې په اوسني وخت کې غښتلي شاعران زيار باسي چې ازاد شعر په زياته اندازه وکاروي، خو ددې ترڅنګ د شعر کلاسيك فورمونه زموږ په ادبياتو کې پوره مسلط او حتی يوه ډله خلك خو ازاد شعر، شعر نه ګڼي او استدلال کوي چې شعر د وزن، قافيې او اهنګ له درلودلو پرته شعر نه دی. خو دا خبره اوس د منلو وړ نه ده، ځکه چې ازاد شعر اوس په ټوله نړۍ کې د شعر په توګه منل شويدی. د تنکي ځوان ښاغلي محمدالله شېرزي په باب هيله لرم چې ډير ژر به دده شعرونه او ژورنالستيکي ليکنې، چې دادی تازه له پوهنتون څخه فارغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شویدی، د پوخوالي او معیاري کیدو په لور راسخ ګامونه پورته کړي، اود معیار تر ماڼۍ پورې به خپل یون ته په نه ستړي کیدونکي توګه دوام ورکړي.

د شېرزي او نورو ټولو ځوانانو د بري په هیله چې خپل هیواد او ولس د بریالي خدمت د تیارۍ په موخه ښې زده کړې وکړي، ښې ښې مفکورې او داسې ګټورې طرحې او لیکنې رامنځته کړي، چې موجوده مشکلات د پوهې او ځیرکۍ په زور حل او یوه اباده ، هوسا او بسیا ټولنه په پښو ودروي. هو! ځوانان دې دا ورټیا اوارټیا د منطق او علم په رڼا کې رامنځته او پلي کړي، ددوی د پیاوړتیا او بریا په ارزو.

په ژوره ادبي مینه

څیړنوال بسم الله حقمل د افغانستان دعلوموااکاډمۍ

علمي غړی او د ولس غږ روزنیز مرکز رئیس

۱۳۹۲/۱۱/۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشېرزي ساده او خوندوره شاعري

زه چې کله کله د ملګرو شعرونه ګورم ډېر خوند ترې اخلم په رېښتيا له خونده ډك وي ، ښه قافيه نوي رديفونه په وزن برابر له نوو فکرونو ډك خو په هرلحاظ له خونده ډك وي،يو وخت و د ګوتو په شمېر خلکو شعرونه ليکل هغه که نيم شعرونه له لغاتو هم ډك و مګرخلکو به په مينه لوستل ولې اوس شکر دی که پخوا سل شاعران وو اوس زرګونه شاعران دي بل دا چې د پخوا په څېر لغات پراني هم نشته ښه ساده روان مانا رسوونکي شعرونه شاعران ليکي،بې له شکه چې ښکلا په ساده توب کې ده او لويي په خاکسارۍ کې، هغه که په هره برخه کې وي ،په اوس شعرونو کې خو ځکه ښکلا په ځپو ده چې ساده دي ښه مانا رسوي خلك په اسانه پوهولی شي او خوند ترې اخلي چې د هغو شاعرانو له جملې يو محمد الله شېرزی هم دی ، د شېرزي شاعري په رېښتيا چې ساده او روانه ده، ځکه خو يې دشعر ښکلا هم ځپې وهي او خلك ترې زر مانا هم اخيستی شي ، ما چې د شېرزي شاعري ليدلې ډېر ورته خوښ يم او خوند مې ترې اخيستی دی لکه څنګه به مې چې له مشرانو ليکوالو شاعرانو څخه اوريدل چې شعر بايد ساده او روان وي همدغه شان شاعري شېرزي هم کړې ، ګني راځئ د ده څو ساده او خوندور بيتونه ولولو.

دزړه کـورکې مې ساتلی يو ښاغــلی

راته خـــانـدي غلی غلی يو ښـاغلی

د نظر مرغلين تار مـې ترې چاپير دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هــرلوري مې څارلـــې يوښاغلــی

که باران د محبت شېبې شېبې شـې

مـا د زړه په سـر کـرلــی يو ښاغلــی

شېرزي دېته ورته نور ډېر ښکلي ساده او روان شعرونه ليکلي دي ،شېرزی ډېروخت مشاعرو ته نه دی تللی ده خپله شاعري په اصطلاح پټه ساتلې وه،زما سره ډېر وخت کيږي ملګري لري خو نږدې وخت يې له شعر څخه خبرشوم، کله مې چې دده شاعري وليده ډېره مې خوښه شوه ده زيات شعرونه ازاد نظمونه او غزل ليکلي دي ،کله چې دا خدايي الهام چاته په نصيب شي نو هغه که په غر وي يا په سمه ، مشاعرو ته لاړ شي يا لاړ نه شي د بخت ببرۍ يې روانه وي ، لکه ما چې وړاندې وويل شېرزی مشاعرو ته ډېر نه دی تللی ولې شعر يې روان ساتلی شوی دا دی بې له اخېره يې د کتاب د چاپ نيت هم وکړشېرزی دې خدای ج ژوندی لري چې لا نورې پنځونې وکړي او خوندور شعرونه يې خلك مطالعه کړي ، ددې کتاب د چاپ مبارکي ټولو لوستونکو ته وايم مرغ يې ښه.

په درنه مينه

کمال شهزاده

۵/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړومه دې تصوير په سپينو ګوتو

شاعري هغه خوږه عطا ده، چې د نړۍ ستر ليکوال بولډر وايي:

((شاعر اوسه حتی که په نثر کې هم وي.)) هو! شاعري خوږه کلمه ده، او شاعران د ټولنې خواږه خلك دي، تل خوږې، ښکلې او ښايسته خبرې کوي. که ترخې خبرې هم کوي الفاظ او کلمې ورته ښکلي او خوږې پيدا کوي، چې يو له دغو خوږو خلکو له منځه محمدالله شېرزی هم دی. شېرزی له دې سره، سره چې يو تکړه ژورنالېست دی، خوږ ژبی شاعر هم دی. شېرزی مينه ناك، تل په موسکا او شوخ طبيعته ځوان دی، زموږ د يو ملګري خبره چې ((شېرزی مو د مجلس مالګه ده .)) شېرزی صيب له ډيره وخته شعر ليکي، په شعر کې يې کاميابه خبره د ژبې سوچه والی او ساده توب دی، چې هر څوك پرې په اسانه پوهيدای شي. په شاعرۍ کې يې ځای، ځای تصويري بيتونه هم ليدل کيږي، چې يوه خوندوره نمونه يې دادی:

دنګې ځوانۍ لشې، لشې باڼو د وخوړلم
ستا قــدمونه د تنزرې ماته خوب راولي

که زيات وخت د دوو ملګرو ترمنځ په يوې وړې خبرې زړه بدی راځي، خو کله، کله داسې هم کيږي، چې د دوی ترمنځ دې بل څوك هغه د چا خبره اور کې اور لړومی وهي، او سره خوابدي کوي يې او دا خبره شېرزي صيب په څومره خوندورو الفاظو کې را نغښتې ده:

دا چـې په نه خـبره وران شو سره
رقيب په دې شر کې اکثر ولاړوي

د شېرزي صيب يو بيت راته د کابل خاطره رایاده کړه. په لومړي ځل کابل ته تللی وم، د نابلدۍ له وجې په ښار کې دومره تنګ شوی وم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نوره مې زړه چاودیده، او شېرزی هم چې زما غونډې یو کلیوال ځوان دی، شاید په لومړي ځل د ښار له ګڼې ګوڼې، او د ناآشنا خلکو.. په لیدلو په تنګ شوی وي، او دا حالت یې په ډېر عجیب ډول انځور کړی:

ښار ته راغلی نابلد و کلیوال و سـرې
ښارته راتلو باندې پښېمان وتاته څه پته وه

داچې ځواني تل له باغیتوب او سرکشۍ سره نه شلېدونکې اړیکې لري،او ځوان همېشه سرشاره، مست او یاغي ساتي، نو زموږ شېرزی صیب هم چې ځوان دی، کله، کله دا ډول شوخي کوي، او د ځوانۍ یاغیتوب په دې ډول ښکاره کوي:

دا ګیلې، ګیلې ژوندون مې لکه باد درسره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یو رنګ کله بل رنګ

که لیکوال توماس مان وایي چې: ((د شعر بنسټ په دروغو ولاړ دی.))
نو حضرت جامعي رح ورته په ځواب کې وایي:

در شعر پیچ و در فن او
که اکذب اوست احسن او

هو! د شعر دروغ د شعر ښکلا ده، او شېرزی که یوې لورې حسن پرست او ښکلا ته ګروهمن شاعر دی، نو له بل لوري یې په شعر کې د پیغام خوا هم د ستاینې وړ ده، دی په یو بیت کې وایي:

لکه اوبو وړی انسان هر شي ته لاس اچوي
داسې که وینې شي ضمیرونه څومره خوند به وکړي

شېرزی صیب لکه زما او نورو ځوانانو غونډې له جنګه ستړی شوی، په جنګ کې یې تاوانونه، ظلمونه او بدبختۍ لیدلې دي، په جنګ خوړلو مشرانو یې زړه دردیدلی دی، او د زړه له سوخته یې ناره کړې ده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب مې لیدلی کې رښتیا شي چرته
سـوله به راشي ورو په ورو هــېواده

خدای دې د شېرزي صیب خوب رښتیا کړي، چې نوره مو د جنګ دغه وېروونکي کلمه له مازغو ووځي، او هېواد مو د سولې له خوږه نعمته برخمن شي. ښاغلی شېرزی کله، کله د ځینو شاعرانو څخه هم متاثره ښکاري، د یوه غزل په مقطع کې وایي:

څه په لپو، لپو بنګ شېرزي وهلي
هم نشـه دي هم خـمار دده غــــزل

او همدا خبره کاروان صیب هم کړېده، چې نوموړی ترې څه متاثره ښکاري. کاروان صیب وایي:

غزل یې ونه وري چې عقل به دې وتمبه وي
دې لېوني کاروان په لپو، لپو بنګ خوړلي

هو! د شېرزي صیب کلام د زیاتو خوبیو ترځنګ کیدای شي، یو څه خامۍ هم ولري، په شاعرۍ کې به یو نیم ځای د قافیې او د کلمو د کارونې ستونزه ولري، خو دا چې هر نوی شی بې عیبه نه وي. له نیمګړتیاوو یې تېرېږو او په راتلونکي کې ورڅخه د نورو ښو او خوندورو ابتکاراتو تمه کوو. د کتاب مبارکي ده ، او د پښتو ژبې مینه والو ته وایم. کتاب یې د پښتو په پانګه کې زیاتونه بولم، ګران لوستونکي یې مطالعې ته رابولم، او خپله لیکنه دده په څو خوږو بیتونو پای ته رسوم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جـــورومـه دې تصویر په سپینو ګوتو
سپینې غاړې ته ځنځیر په سپینو ګوتو

په تشبه کــې مې انځـــور د ځان لیدلو
په ګـــــریـــوان د یو مـــین ځـــپې اوبه

ددې جــینــۍ په تـنـدي سپینه روپۍ
څـه پکــې مه وایه چې رنګ یې نشته

ستـــا ناویـــتوب زمـا د تن جـــنازه
په تـــا ګلان په مـــا واښــه وشیندي

په مینه او درنښت
نقیب رسول کلیوال
خوست پریم نګر ښوونځی
۱۳/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما یو څو نیمګړي کلیمې

ژوند یوه ټولګه ده، چې د پاڼو په اړولو سره لوستونکو ته بېلا بېل عنوانونه وړاندې کوي،دغه عنوانونه په ډول ډول تورو پسولل شوي،او د انسان نظر پرې لوېږي. دغه مضامین ځینې په ډېرو زرینو او مرمرینو کرښو کښل شوي وي،چې له ورایه ترې د خوښۍ بوی راځي او ښکلا شیندي، خو ځینې نورې پاڼې بیا خپله غېږه اندېښنو ته ورکوي، او پر خپله سینه غمګینې او بوږنونکې کرښې پرېږدي، چې د انسان په معصومو سترګو د اوښکو کتارونه جوړوي او غمونه کري. شعراو شاعري هم د پورتنیو دوو حالاتو په ګرداب کې راځي، بې اثره نشي پاتې کیدای، بلکې په ډاګه وایم چې شعراو شاعري د حالاتو محصول دی. تاسو به د بېلابېلو شاعرانو د ګوتو کرښې لوستې وي، چا به تر کهکشانه بره بېولې وئ، الفت او لذت به یې درکړی وي. خو ځینو به بیا د اندېښنو ددریاب په بې رحمه څپو لاهو کړي وئ او د وتلو لار به یې درنه ورکه کړې وي. شعر او شاعري د ړنې هینداري په څېر ده، چې شاعر کله پکې ځان ګوري، او کله د ټولنې مختلفو اړخونو ته نظر کوي، او بیا یې د تخیل په ځواك انځورونه اخلي او مینه والو سره یې شریکوي. شعر د نامات شوي آس سره تشبه کولی شو، که شاعر دغه لاره په هنر او مهارت سره طی کړه تر هدفه به رسېدلی وي، خو که یوځل ځینې لوری خطا شو، نو لرې نه ده چې ځان او ټولنه به یې د زمري په خوله کې ورکړې وي، چې ایستل به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنها اه او فریاد وي. د ترکیې هیواد وتلی شاعر ناظم حکیم وایی:((شعرهغه خوش اوازه مرغه ته ورته دی چې باید غوږ ورته ونیول شي، او له اوازه یې خوند واخیستل شي)).

د زړه له کلي نری لاره تېرېږي دواړو خواو ته یې رنګین رنګین ګلان په موسکا وي،شاعر هم په نرمو او پستو قدمونو په دغه لاره مزل کوي.په یوه او بله خوا د تخیل نظر غوړوي، ځینو ګلانوته چې په زړه یې حمله وکړي لږه موده پښه نیولی شي ویې ګوري، او شعریزې ځولۍ ته یې حواله کړي، د خپل تسکین وروسته یې خپلو نږدې ملګروته د لیدلو او بویولو بلنه ورکوي، لوستونکي ورځینې بېلا بېل برداشتونه اخلي او خپله خاموشي پرې ماتوي.

شعر په مسلکي نظر په څو بنسټیزو ستنو ولاړ دی، چې دلته یې دځینو یادونه اړینه بولو، تخیل، عاطفه، احساس، مفکوره، هنریت، آهنګ.... شاعر چې هرکله نوموړي توکي په یوه چوکاټ کې راټولوي. قافیه، ردیف ورکوي، او وزن یې تلي، نو بیا ورته د شعر کلیمه کاروي. د نړۍ مشهور عالم ارسطو وایي((شعرهغه وینا ده، چې په زړه کې هیجان پیداکوي.)) درنو لوستونکو! ډېر وخت مې خپلې لیکلې کرښې پټې ساتلي، خو کله کله به مې چې انډیوالانو ته وښودې نو ډېر به یې وهڅولم، ددوی د تشویق برکت دی، چې دغې شعري ټولګې (موږه دوه په دوه ملګري) ستاسو په مبارکو لاسونو کې ځای نیولی دی. ځانته د شاعرخطاب نشم کولی، ځکه دغه ټولګه به نن دداسې شخصیتونو په لاسونو کې وي، چې شاید په مخ کې یې د یوې عادي خبرې جرئت هم ونشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړای، خو بیا هم د وخت حالاتو نه په الهام سره سپینې پاڼې تورووو، درته د خپل زړه اهونه، د ژوند ارمانونه او هیلې، د مینې اظهار او دخپل کمکي عمر تجربې اوخاطرې د قلم په څوکه د تخیل په ځواك انځوروم، داچې شعر مختلف کلاسونه لري، نو ماهم ترخپلې نیمګړې وسې پورې په دغه ټولګه کې چې ستاسو په ګوتو کې ده، ډېری برخه یې غزلیز کاروان تشکیلوي، او ترڅنګ یې ازاد او قافیه لرونکي نظمونه ، داستانونه او څلوریزې هم پکې ځانګړی ځای لري.

خوږو لوستونکو! هیله ده دغه ټولګه مو څه ناڅه شعري اوادبي تنده ماته کړي.او د دردیدلو او جدا شوو زړونو لپه لپه دعاګانې به تر لاسه کړي. بس نو دغه لیکنه په یوه خپل بیت سره رانغاړم.

دا په نښه کې بس تاله درکومه
که په کار دې چېرې راغی زړه مې ستا دی

په ټوله تانده اوشاعرانه مینه
محمدالله شېرزی
خوست خواجه متون تپه
۲۸/ ۱۱/ ۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کورودانی

د څښتن هزار شکر چې ماته یې څه وړتیا او زیات ملګري راکړي، ددوی هڅونه اوتشویق دی، چې نن دا جرائت کوم اود ادب په باغچه کې یو نوی ګام اخلم. په ډیرو کمو نیمګړو الفاظو د خپلو دوستانو او خواخوږو مننه او کورودانی ادا کوم. له ګران او هڅاند استاد څیړنوال بسم الله حقمل صیب څخه د زړه له تله مننه ، چې د حده زیاتو بوختیاوو ترڅنګ یې زما دغه ټولګه له پیله ترپایه مطالعه،اصلاح او طلایي لیکنه یې پرې وکړه،دده له درنې سیورې موبې برخې مکړې. د ځوان او نوښتګر شاعر کمال شهزاده صیب نه زښته زیاته مننه، چې د شعرونو د لوستنې او لیکنې حوصله یې ولرله،همداسې تاند او مستان یې لرې. د ښاغلي نقیب رسول کلیوال د مینې او احسان پوروړی یم، چې زما په شعري ټولګه یې ځغلنده نظر تېر کړ، او څو خوږې کرښې یې پرې ولیکلې. د روان ادبي غورځنګ له مشراو غړو خو بیخه ډیره مننه او تشکر کوم،چې د سیمې د پیاړو شاعرانو په شتون کې یې زما شعرونه ددې وړ وبلل، چې چاپ اوخپاره شي او مالي لګښت یې پرخپله غاړه واخیست، د لا بریالي او نه ماتیدونکي یون په هیله یې. دخپل بیدار ملګري ضیاالرحمن تنها به زیاته مننه وکړم، چې زما په اړه یې یو څو کرښې ولیکلې. له خواړه او مینه ناك ملګري شمس الله ساحل صیب نه نړۍ مننه چې په خپلو زرینو ګوتو یې د کتاب او پښتۍ ډیزائین وکړ، او نوښتګره ښکلا یې پرې ولوروله، ارمانونه یې پوره شه. د ښاغلي محمدعارف ځیرك دې کور ودان وي چې د کتاب په لا ښکلا کې یې راسره خپله همکاري ونه سپموله.

ستاسو د مینې پوروړی

محمدالله شېرزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت

چې په ټولو کې بهتر دی زما یار دی
محمد مې پیغمبر دی زمـــا یار دی

واړه عمر یې ددین په دعــوت تېرکړ
چې معشوق درب اکبردی زما یار دی

چې په یو قدم تر عـــرشه پورې تـللی
جبرائیل چې ترې کمتر دی زما یار دی

رب ورکړې مـــعجزې وې بېلې بېلې
چې یې لاس شق القمر دی زمـا یار دی

مــنور شو ټول جـــهان دده له رویه
راخـــتلی لکه لــمر دی زما یار دی

خوار شېرزی یې له صفاتو نه عاجزدی
دهــرچا سترګو نظر دی زمـــا یار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې وطنه

خدای دې جوړ کړه دازخمونه اې وطنه
نور دې ورك شي داجـــنګونه اې وطنه

لا ترڅــو به وي خـــــزان پر افغـانانو
دغـه تـل عمـرې غـمونه اې وطــــــنه

ستا دنګ غرونه په نښترو وو پوښـــلي
نن بلــــیږي پرې اورونه اې وطــــــنه

راشئ راشئ دوحدت لاســــونه ورکړو
چــــې پوره شي ارمانونه اې وطــــــنه

نن دخپلو کړو په وجــــه بــندیوان یـو
نور به مات کړو ځنځیرونه اې وطــــنه

زه شیرزی دې تل ودان غــــواړم له ربه
په دعـــا لپه لاسونه اې وطــــــــــنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم

علـم نـوردی روښـــنايي ده د ټولـــنې
عـلم غـوره زنده ګي ده د ټولـــــــنې

جهـل ګوره د تـيارو په لار مـــزل دی
عـلم څه ښکلـې هستي ده دټولـــــنې

هغـه خوار شه چې دعـــلم مخه نيسي
علم هــرخـوا ابـادي ده د ټولـــــــنې

مـال دولت دې وفا نه کوي ترعـــمره
علم ژونددی نېکمرغي ده د ټولـــــنې

روڼ مشال دی په هرځای کې پکاريږي
علم ســتره بينـايي ده د ټولـــــــــنې

عـــلم زده کـړه له زانګو نه ان تر قبره
اې شېرزيه چې ښادي ده د ټولـــــــنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

بهار بهار شـــيبې د ګل پر څانګو
مــنزل ته رســـــو د رڼا پر وړانګو
شيرزيه ځار يې شم غني يې کړمه
دي اســـتادانو دغـو لـــــويو پانګو

داسې نه ده چې غوټۍ به ګلاب نشي
داسې هم نه چې انسان به تراب نشي
له ازلـه به لتـون کـــړې تر ابــــــده
اې شــــيرزيه زندګي بې کتاب نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي ته!

دزړه کورکې مې ساتلى يو ښـــــاغلى
راته خـــانـدي غلى غلى يو ښــاغلى

د نظر مــرغلين تار مې ترې چاپېر دى
په هـــــرلوري مې خـــارلى يوښاغلى

كه باران د مـحبت شېـبې شېـبې شي
مـا دزړه په ســر كرلى يو ښــــاغلى

د احسان زولنې خـــوك شي ماتــولى
كه يا دېو شي يا ښــاغلى يو ښــاغلى

ترې چــــاپېره مې د اوسپنې كلا ده
په يو چا مې ژوندون ښكلى يو ښاغلى

دشـېرزي نه يې زړګى منګول كې وړى
نامعلـومې خـــواته تللـى يو ښاغلى

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کلی

هــر وخــت به الفت کوي داکلی دې وګوري
ژونــد کـــې به محنت کوي داکلی دې وګوري

بیا یـــې سینې سـپرکړلې بیا ژبې راوتي دي
څـوك چـې محبـت کـوي داکلی دې وګوري

جـوړبه یې ناسـور غوندې واړه پرهرونه شي
دین بانـدې غـیرت کوي داکلی دې وګوري

مینه قـربانی باندې پایښت مومي دوام کوي
څـوك چې صـداقـت کوي داکلی دې وګوري

نه دې کـړي غـرورخلك هسې نه خطا لاړشي
ډېـر به بیـا منـت کـوي دا کلی دې وګوري

دې کې دشېرزي جانان ډېرې ډېرې شپې کړې
ډېر یې چې صفت کوي داکلی دې وګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ

ستورو ژړل سپوږمۍ خپه وه ما يې مخ ته کتل
بېګاه عجيبه غونډې شپه وه ما يې مخ ته کتل

هســـې خپه وه ما بخښنه ترې غوښتله د شپې
څـه دومـره غټه کيسه نه وه ما يې مخ ته کتل

په ننـواتې کـې مـې زړه او ګلاب دواړه وروړل
زمـــا د جـان غـوسه سړه وه مايې مخ ته کتل

د شپې چوپتيا يې ماتوله سپو غپـل کلي کې
هـغـه زمـا په ورون ويـده وه ما يې مخ ته کتل

بـاڼــه يـــې مـړه اننـګې سره د وېښېدلو نه وه
کـه شـپه درنه وه خو خوږه وه ما يې مخ ته کتل

شونډې يې جوړې وې ګيلې ته وارمې نه ورکاوه
زنـــه يـــې هم خوله خوله وه ما يې مخ ته کتل

سـحـر نـــږدې شـولـو اذان کـوي د کلـي مـلا
شـېرزيه بل شـان ننـداره وه ما يې مخ ته کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب

څـومره پـه هـنر دې رانه واخيستو
يـاره د زړه سـر دې رانه واخيستو

خيـال کې بې اسـرې نه يم غني يمه
خير دی که نظـر دې رانه واخيستو

وا! د کلــي خـانـه دا ته څـه کـوې
شپه دې کـړه سحردې رانه واخيستو

اوس لکـه په دښته کـې تنها ګلاب
چـارچـاپېـر بشر دې رانه واخيستو

ځان مې درشيندلی ماوې ټول مې کړه
لاړې پــه ډګــر دې رانه واخيستو

ژېـړه ژېـړه ګـرځـمـه پـه کلـي کـې
رنګ مې و ګودر دې رانه واخيستو

زه خـو لاتيـاره سينګار نـه ومـه
وشېـرزيـه ژر دې رانه واخيستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانان

همېشه مو جګې تېتې دي لېـــدلي
همېشه مو پښې پخپل تبر وهـــلي
همېشه زمونږګذران په سرولمبوکې
همېشه مو خپلې هیلي دي وژلـــي
همېشه د خلکوو ړاندې په دارشوي
همېشه مو خپلې مینې دي بایللې

همېشه مو ځینې سترګې راایستلي
همېشه مـــو مـــیدانونه دي ګټلي
همېشه مو میلمانو ته لبیك کـــړی
همېشه مـــو په کالو کالو ســـاتلي
همېشه مودشنکي چـــنارنه لاندې
همېشه مـــو ربابونه ترنګـــــولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

همېشه د پاکې مينې پــلويان يو

همېشه مو پاك زړګوټي ګرځولي

همېشه مو دجنان دزړه په دښــته

همېشه مو کوچيانه کيږدۍ وهلي

همېشه مو د هېواد په پاکه مــينه

همېشه مو خپل سرونه جنګــولي

همېشه مو دچاياد باندې **شېرزيه**

همېشه مـو په سلګو سلګو ژړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ورغـوي کې مې ښـکاري د چا نښه
لکه سپین مخ باندې تکــه توره زخه

د غــزل د ښـاپېـرۍ د خـولې نه اورم
سنــدریزه مـوسیقــي د زړونــو خوښه

ځان د میــو په پیــالــو نشـه کوم نه
خمــارونـه د یــو چـا د لیــدو څخه

دا زړګی مې دې ناخوالو داسې خوړین کړ
کــه چنـــار نه رالـــویدلې ژېړه پڼه

که ته لاړلـــې شېرزیه یاد دې شته دی
شـاعــري دې په بـلا زړونوکې ښخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرغلیني کرښې

شاګردان په سپینو سپینو کرښې لیکي
عاشـقان د زړه په وینو کرښې لیکي

مـونږ ددواړو نظـرو تـه احتــرام کـړو
شـاعــران پـه نازنیـنـو کرښـې لیکي

دا ټـولـنـه له څو رنګــه خلکو جوړه
ځینې ځینې په اغــزینو کرښې لیکي

چې د خیـال لـه دایـرې وتلی نشـــي
هـغـه بیا په مـرغلینو کرښې لیکي

پښتـونخوا د شخصیتو ډکه زانګو ده
لیـکـولان په ځینو ځینو کرښې لیکي

دا شـېرزی که څه د عمرنه کمکی دی
خـو قـلـم پـه ذره بینو کرښې لیکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګل دې وي ازغـي دې ترې چاپېره وي
خپل دې وي پردي دې ترې چاپېره وي

ژوند چې د لالـي سره په ځنګ کې وي
تل دې وي خوښي دې ترې چاپېره وي

نــه کــوم د داســې ښکلــو مینه نه
چــل دې وي بـدي دې ترې چاپېره وي

مـه کــړې د پښتــون تېبر کمزوری خو
سل دې وي ځواني دې ترې چاپېره وي

دغــه د شــېرزي د مــحبت څــراغ
بل دې وي مستي دې ترې چاپېره وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

مــوږه دوه په دوه ملـګـــــري
ناست په خــوا کې سره غلي
لکــه باز نه ترهـېدلـــــي
سترګې يوبل کې ګنډلي
داسـې نه لکـــه د کلــي
لکــه لــــرې نـه راغلــي
شــونډې نه خـوځـي تړلــي
دومـــره درد دواړه وهــلـــي

موږه دوه په دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

دردونکی شـــان تصـوير دی

بند په بند دغـم ځنځيردی

د اسمان ستوري ويده دي

په شفق راغلی وير دی

مخامـخ يوبل ته ګـورو

په خېرو کې مـوتغير دی

روښـــنايـــي ده را روانــه

دا د پـيـر بـابـا تعــبير دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځـه چې يو بل ته نظـر كړو

د صحـنې تمـثيل د چا و

مينه ناك شو يو تر بله

نه د تـا و نه زمـا و

څه پلان خوخـامخا و

پټ پناه پردې تر شـا و

ځه پرېږده چې هـرڅه وشول

مـهـم ژونـد راتــه د تـا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر به هېر پام د راتلونکي

ژوند د هیلو ډك كاروان

بلا وه برکت نه و

نوربه خیال ساتو په ځان

دژوند سخته خاطره مې

په زړګي باندې پنهان

لوند په اوښکو مې سلام

د شېرزي د زړه درمان

زه له تا شمه قربان

بس ارمان ارمان ارمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبڼ

ما راټول کړل ډېر ګلونه په ګلبڼ کې
د خوږو يارانو زړونه په ګلبڼ کې

انځورونه مې انځورکړل انځورګرشوم
درته ږدم نمايشونه په ګلبڼ کې

نازولو نور اختيار ستاسو په لاس کې
بوی‌وئ ښکلي ګلونه په ګلبڼ کې

دا تحفه ده هره پاڼه کې پيغام پروت
خاطرې د زړه حالونه په ګلبڼ کې

تخيل احساس تصوير مينه فکرونه
بېلا بېل رنګه شعرونه په ګلبڼ کې

خوشال خان رحمان حمزه خو اوس ويده دي
نن يې وايو ديوانونه په ګلبڼ کې

تاندې هيلې تاند فکرونه پکې نغاړې
دشېرزي د زړه رازونه په ګلبڼ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

ستا ښـــکلي ساده ښکلا
دا زما د زړه ښـــــــکلا
تاج دي د ښـــــکلا په سر
خوی باندې ساته ښـــکلا

د ښـــکلو مينه داسې زړه ته رسي
لکه د خوږ ګوتې خوږ زړه ته رسي
د صـــــــداقت په نړۍ راج چلوي
ژر د مينو کيسه زړه ته رســــــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر

ستا د کلــي مازدیګر ته مې نظر شو
پکې ښکلي شان بشر ته مې ته مې نظر شو

زړه مــې وکــړل څو بې دریغــه ټکانونه
د خــوبانــو ستــر رهبــر ته مې نظر شو

راکتــل یې خــو شکــمــن و بېګانــه وم
ځلیدونکي غوندې لمر ته مې نظر شو

په څېــره کې یــې له ورایه مینه تانــده
د مړو مړو سترګو نظر ته مې نظر شو

نابېــره یــې زړګـــی راتـــه ډالـــۍ کړ
څــه جــادو وه څــه منتر ته مې نظر شو

اوس یې زه د زړه په غولي کې ساتمه
اې **شېـرزیه** چې ځیګر ته مې نظر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

دا ارمان به دې پوره کـــړم
تا به ښاد ځان به اوبه کړم
نوربه داسې کیسه نه کړم
رعایت به ستا د زړه کـــړم
زه به ډېره حوصله کـــــړم
ژوند به تاته یوه تحفه کړم
تا به ښکلې تـــــرانه کړم
په ښه شان به زمـــزمه کړم
د زړه کـــور به ویرانه کړم
تا به لویه فلــــــسفه کړم
ژوند به تاته په نامــــه کړم
نوره ووایه چې څه کـــــړم
داارمان به دې پوره کـــــړم
دا به واړه درته زه کـــــړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ازار واړه زاړه کــــــړم
نو ارمان به دې ایره کــــړم
دا تندی به په سجده کـــړم
له شـــــــــرابو به توبه کړم
ښه به تېره کلـــــــمه کړم
نور به ســــــوچ د اینده کړم
چې دا بد کـــړمه که ښه کړم
مشوره چا ســــــــره وکړم
اې شــــېرزیه دا کیسه کړم
بس خـــوبانو مینه نه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه پـردې مې شولې پرې درپسې
اخېـر به درشـم تر کـوڅـې در پسې

د مغـروریت له ماهـۍ ښکته شه ته
هسې نه اور شي دغه شپې درپسې

راشــه زمـا د پرهــرو درمـــان شه
بیا به څوك نه کوي کیسې درپسې

اوس چې په ټول مالت کې دوست نه لرې
دا خــو زمـا شولــې ښېرې درپسې

دا چــې وفـا او نېکـي نه پـــېژنـې
شېرزی به نه کړي اند ېښنې درپسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داستان

اې د کلـــي مازديګـــــره لېونيه
رادې نـــه وړه ښـــه خـبـره لېونـيه
له مــودو مــودو نه تاتــه انتظـار وم
تــه رانـغلـــې د زړه ســـره لــېونيه

ډك زړګی خوبه مې تورلحد ته يوسم
اې زمـــا قـــاتــل دلـــبره لېونيه
نن به ووايـم د زړه حـــالـــونه تاتــه
راته غــوړ کــېږده لــه ســره لېونيه

د نکريزو نه مې لاس رېږدي يرېږي
پـه تــا څـــه کــوم اخــتـره لېونيه
د ځوانۍ په لو کولو کې همکار شوې
د بـابـا د وخـــت خـنـجــره لــېونيه

فلسفــې ته ګوتې مه وروړه وړوکيه
هســـې نه شـــې لـــه نظــره لېونيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په خپلــه جنـــازه ژړلی نشو
اه پښتـــونه لـــر او بـــره لېونیه
لاس کړوپورته ددوعا راته ښېرې شي
څــه علــت دی مقـــدره لېـــونیه

نور به نه وایم چې څه راسره کېږي
د ځـــان ښــه نه وي خبـــره لېونیه
د شفق له سترګو غتې غتې تللــې
زه دې پــرېښــودمه لــمــره لېونیه

جګې جګې مناري دې کړلې رنګې
اې د سپینـــو زړو شــــرره لـــېونیه
د مستــۍ د شوخــو شوخو فلسفو نه
مـــه خــبـرېـږه سره پرهـــره لېونیه

وړاندې چېرته رڼا شته ده که تیارې دي
د **شېـــرزي** د ژونـــد رهـــبره لېونیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ژوند لکه هنداره

دغـه ژوند لکه هېنداره کله یورنګ کله بل رنګ
دغه وخت دی دغه لاره کله یو رنګ کله بل رنګ

کلــه خــاندو کله ژاړو عـــــادتونه د وطن کـړو
اې د لـــرې وطـن یاره کله یو رنګ کله بل رنګ
چې د مســتو خمــارونونه خمار خمار راتول کــړو
ځان نشه کړو پرې د واره کله یورنګ کله بل رنګ

د خـــوبونو کـــاروان تلی دی د ستا دربار ته ګله
شپــه کړو تېره تر سهاره کله یورنګ کله بل رنګ
چې په وخت د ځنکدن کې راپه یاد شوې ژړا راغله
اې زما خوږه دلـــداره کله یورنګ کله بل رنګ

دا ګیلې ګیلــې ژوندون مې لکه باد درسره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یورنګ کله بل رنګ

محبت مې سپــینو اوښکو تر ګـرېوانه پورې یووړ
د شـېرزي د غاړې هاره کله یورنګ کله بل رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلیه

لــــږ خــو راوړه سره ګلـونه پسرلیه
چـــې ترې جوړ کړو امیلـونه پسرلیه

ستا په تمـه مو بلا وختـــونه تېرکړل
درتـــــه ډېـــر دي امیـــدونه پسرلیه

لږدسولې سپین ګلونه غېږکې راوړه
له جنګ ستړي مودي زړونه پسرلیه

جوړې ځالــې د مــرغانو دلته پاتې
بېـــرته راولـــه سیلـونـه پسرلیه

چې یې وستایم شېـرزی په غزلونو
دنـــګ نښتر شنه چنارونه پسرلیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړګې

سرې شي شرابي شي ګنهـګارې شي
ښکلـو ته کـتـل وکـړي بدکارې شي

زه کـه ترېنـه هرڅومره توبې کـړمه
بیـا هم لیـونۍ شي او بې لارې شي

اوس چې دې یادونـه یادوم ګـلـې
سترګې مې له اوښکونه خمارې شي

ځاردې شم دښکلو ښکلو سترګـونه
ماتـه چې راوګوري خونـکارې شي

پـام چې شوګیرو کې درنه پرېنوزي
بیا نو له نظـره شي بیـمارې شي

وګـوره **شېـرزیه** مخـامخ ورتـه
سترګوته چې سترګې شي شاندارې شي

پېرزه دوه پټه دوه مانګری

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی اختر

د ولـــس د زړو درمـان شه لوی اختره
تیت کاروان ته موځاروان شه لوی اختره

د غمـو سېلـۍ وهلي ساه مو بـــنده
ته مـو روح شه ته مو ځان شه لوی اختره

لـړې وشینـده خوښۍ پر افغـانانـو
تـه یې هیلـــو ترجمان شه لوی اختره

لــه ډېر وختـه انتظـار درته ګلـــونه
څه شـــبنم شه څه باران شه لوی اختره

د سپـرلي د زېړو ګلـو ځولـۍ راوړه
نازل تنـــدر په خزان شه لوی اختره

مونږ دسولې دجام تږي دلته ناست یو
په وچ حلق مومهـربان شه لوی اختره

زمونږ ژوند د فـرعونیانو په لاسو کې

د موســـی په لار روان شه لوی اختره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چـې ملـکـه د ښـکلا دي تاج ته واخلـي
ښکلی لـــعل د بدخشان شه لوی اختره

په نکــریزو د يو چـا په سپين ورغــوي
د شيـــرزي په نـوم ودان شه لوی اختره

هر يو انسان نن د انــسان دښمن دی
کفـري جهان د مســـلمان دښمن دی
هـر يو منکـــــــر يې سمي لار ته باله
فـرعون قارون مې د جنان دښمن دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستــــا له عشقه ناکــرار یمــه دلبره
په ژونـدون کې خواروزار یمـه دلبره

غریبــۍ رانه دوستان دي پردي کړي
د هـــــر چــا د ولــو بار یمــه دلبره

ستاغمونو هسې سوی لکه سکوریم
لـــه کـالـــونـونـه بیمار یمه دلبره

محبت به مې په ټول جهان مشهورکا
ســتا د سپینې غاړې هار یمه دلبره

چې دمینې په لارځمه ګرم مې نکړې
د منصور د وخت یادګار یمه دلبره

دشېرزي د ځنکدن سلګۍ مې هېرې
نن پــه لـــتــه د بـل یار یمه دلبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له ژوندون نه ستړی شوی بې منزل یم
د الفـــت د لـــویـــې لارې پـه مزل یم

ستا تر دره نـن پـه یـــبلو پښو روان یم
پـه اغــزنــو لارو تلــونکــی یمه پل یم

زړه په مثل د هېنداري ماتیــدای شي
چې دې زړه یمه دلداره نودې خپل یم

مـحبـت کــول د زړونـــو جـــواري ده
زه ســاده یمه نه فـریب یمه نه چل یم

د شېرزي دزړګـي مـرانـدې راپرېوتي
لـه کـاروانه پاتې شوی بې مشعل یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مـــات لکـــه چنار لاندې راپرېوتم
ووتــــم لـــه کـار لاندې راپرېوتم

نه مې دغـرور کلي کې شپې کړي
هســـې ګنهـــګار لاندې راپرېوتم

ســـتوري به دچا درته پناه يوسي
زه تـريـنــه مــدار لاندې راپرېوتم

دنګه دنښترپه ځـېرځواني مې وه
اوس لکـه بـيمـار لاندې راپرېوتم

نه مې شي سجدې ډيروخدايانوته
ځـارشم لـه يو ځـارلاندې راپرېوتم

ويې کړو انکارد پاکې مينـــې نه
زه شېـرزی بې وارلاندې راپرېوتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لارو کې جنګونه دي نکوم باور په چا
تورد خلکو زړونه دي نکوم باور په چا

زه یې غولولی یم څو څو ځله تېروتم
ډېرغدار وختونه دي نکوم باور په چا

ته چې پناه کېږې یار یوځل مخ راواړوه
لرې سفرونه دي نکوم باور په چا

ډک د هیلو زړه مې بس تاته درسپارلی دی
دې کې پټ رازونه دي نکوم باورپه چا

ړنګه د **شېرزي** د زړه څه دنګه ماڼۍ شوله
زړه کې یې دردونه دي نکوم باورپه چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غم د یارچې پرې امباردی زما زړه دی
له هر چانه چې بیزار دی زما زړه دی

واړه عـــمر چې سودا پکې د غم وي
چــې کنډرکنډر بازار دی زما زړه دی

اوښکې پاکې کړه صنمه ژړا بس کړه
دارقیب دی دایې کار دی زما زړه دی

محبت خـو پاچاهي یا ملنـــګي وي
چې ورګډپه سورانګاردی زما زړه دی

د **شیـرزي** غمونه ډېر زړه یې وړوکـی
لاروی ددغـــې لار دی زمـا زړه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شملې

هسکې شملې په تېتېدودي پښتونخوا ورانه شوه
پښتانه واړه په سلګو دي پښتونخوا ورانه شوه
بدن مو یو دی کار ترې دواړه اخلي ظلم کوي
زړونه په آه و فریادو دي پښتونخوا ورانه شوه
چې به دښمن ته لکه ډال ولاړ وو هغه ژني
د خاورو لاندې په خوبو دي پښتونخوا ورانه شوه
له اصفهانه پاچاهي وه تر ډهلي تختونو
نن مې کابل ته په راتلودي پښتونخوا ورانه شوه

*****

کابل د سرو غمیو ډک و ښایستونومور وه
د ننګیالو زلمیو ډک و ښایستونومور وه
د ملالۍ په خوله ټپه وه ځوانان وړي زمري
هغه میدان بریو ډک و ښایستونومور وه
د بګرام پېغلې یې سلام ته راتلې ډلې ډلې
هېواد د ننګ سرېو ډک و ښایستونومور وه
د سومنات ساه یې راوویسته د توري په زور
ملت د پاك زړګیو ډک و ښایستونومور وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

په ننګ کې نه لري مثال زما ساده پښتانه
افسوس چې وژني خپل مشال زما ساده پښتانه
وخت به راځي چې دا اتڼك به له تورمخو اخلي
همېش به نه وي په دې حال زما ساده پښتانه
د لراوبر ځنځير به و شلوي يو موټی به شي
د خړ خيبر په استقلال زما ساده پښتانه
د سباوون زيری راغلی څو شپې تېرې به شي
بيا به سيالي کوي د سيال زما ساده پښتانه

*****

غرونه يې ډك وو له ښترو زما لويه پکتيا
پکې مشران وو د خبرو زما لويه پکتيا
لوی قندهار مې د زمريو ننګياليو مېنه
د احمدخان فاتح لښكرو زما لويه پکتيا
د ننګرهار د ښايستونو درته څه ووايم
د بدخشان ياقوت جوهرو زما لويه پکتيا
د شمالي سرې درې کابل مرکز د زينت
د خړ خيبر خوشال ملګرو زما لويه پکتيا

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه د اسیـــا دی ځلـــیدلـی وطـــــــن
ارمـــان چې نن دی غـورځیدلی وطـــــــن
د وطن غــــیږ کې مو خـــاپوړې کـــــــړي
هـم مــو د لاســـه دردیدلـی وطـــــــن
نور به وحـــدت وکړویو موټی به شــــــــو
سمسور سمسور به کړو دا ښکلی وطــــــــن
ملهـــم د کار غواړي ټپي وجود یــــــــې
مـــا د خپل تن په څېـــر ګڼلی وطـــــــن

*****

د غفلت خوب نه به شي پورته میړاني افغـانـان
د ابادۍ ګـــام به اوچت کړي توریالي افغانـان
ګلان ګلان به کړي خـــزان وهلي خړې باغچـې
نور به په لــویو لارو نه کــري اغــزي افغانـــان
د ابدالي شمله به هسکه کړي پښتون شـــېرزیه
ددې وطـــــن واړه زاړه پیغلې زلمي افغانـــان
دخپلې خاورې خپل ناموس دخپل عزت په خاطر
سرونه بایلـــي هېـــواد ساتي ننګیالي افغانـــان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژړو کیسه

د ژړو کیــسه ده ســترګې څه ووایــي
مینــه خــوږه ده سترګې څـه ووایي

اوښکې بـه درومــي قافـلې قافـلې
دا یــې ګیلـه ده سترګې څـه ووایي

دوی خــو لیـدل کـوي دزړه په امــر
زړه عـجیبــه ده ستر ګې څه ووایي

زړه کـه پـرې اخلې تصویرونه دچـا
ســترګې کمـره ده سترګې څه ووایي

سترګې چې سترګوته شي سترګې سترګې
د زړه تــوتــه ده ســترګې څه ووایي

د شېرزي سترګې سپیني سپیني اوښکې
دایــې تحفـه ده سترګې څـه ووایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درته پاتې به وطن شي ته به څه کړې
بې بلبله به چمن شي ته به څه کړې

په دنيا کې د څو ورځو ميلمانه يو
دهرچابه رنګ مسکن شي ته به څه کړې

چې دې څه وکړل صنمه مهربانه
ستا تهمت زما لمن شي ته به څه کړې

ستا د حسن طلبګارليوني ګرځي
چې ارزانه دې ديدن شي ته به څه کړې

پېغلې پېغلې هيلې واړه ځوانيمرګې
چې په تن دې سپين کفن شي ته به څه کړې

د شېرزي د زنده ګۍ پانه ده ژېړه
په ارمان کې به دفن شي ته به څه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کړو دې خاورې د پښتو سخته رواجه
په بستــر باندې پــراته یو بې علاجه

نه درمان شته چې پرهرراله ملهم کړي
په ژوندون کې یو د هرسړي محتاجه

غم کې وخاندو خوښۍ کــې په ژړا شو
ګـــرېوان خیـري لېـوني یو بې مزاجه

سپېلني شي ښکلي مخ ته وار د واره
عــاشقان خو پاچاهي کړي بې له تاجه

اې شېرزیه که دوی ګرځي په فضاکې
زمــا یار و رسیـــدلــی تر مـعـراجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه یې چې کوم خبرې سپینې دي
یـه جـانانه ښکلې ګلورینې دي

مـه ګرځه اغیارو سره ځاردې شم
اوښکوته مې وګوره چې وینې دي

تـوله دنـیاګـۍ ورته حیـرانه ده
ښـکلې پښـتنې خو نازنینې دي

ستـا شرابي سترګوته کتی نه شم
اور وروي ښـکلیه اور ورینې دي

اوس یې له دې ښاره کـډه تللې ده
هرڅه یې **شېرزیه** اوس بې مینې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلفام

درېسې مري مې د وجودهريواندام راشه
زما ګــلفـام راشه په تا ژوندى يم
په سـلامونو مې زړه نه صبرېږي
په تصويرونو مې زړه نه صبرېږي
د زړه په وينو دركوم دغه پيــغـام راشه
زما ګلفام راشه په تا ژوندى يم
په پرهـرو مې مالګې مه دوړوه
په ارمانو مــې خـاورې مه اړوه
نوسوال زاري درته كومه چې يوګام راشه
زما ګـــلفام راشه په تا ژونـــدى يم
په بسترپروت يمه تپوس مي نكړې
كله چې مـړشمـه افسوس به وكـړې
زخمـي زړګي ته مې له بره په الـهام راشه
زما ګــلفــام راشه په تا ژوندى يم
سترى ژوندون مې بې له تا تېرېږي
زړه مې يتيـم دى هر سبـــا ژړېږي
د شيـرزي وينه شه رګونو كې مـدام راشه
زما ګـلفام راشــــــه په تا ژوندى يم

ژړه دوه په دوه ملګرې

پښتانه

د پردو په لمس بېلېږي پښتانه
لاتر اوسه نه پوهېږي پښتانه

نه یووالی محبت پکې ښکارېږي
نه له یو بل قربانېږي پښتانه

پښتونخوادتوروغرونوپه منظرکې
ژني يې قتلېږي پښتانه

داافغان به له فغانه هله خلاص شي
چې په خپل زور ودرېږي پښتانه

مخور پکې په یو بل نوم ورکېږي
څو به مري څوبه کمېږي پښتانه

نړیوال دي رسیدلي تر مریخه
بې تعلیمه رالوییږي پښتانه

دشېرزي ارمانه هله به پوره شي
چې په یو تړغرتولېږي پښتانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزې

چې په خپلو کې پردي دي پښتانه دي
چې په جنګ کې میړاني دي پښتانه دي
پرې وریږي د سکروټو بارانونه
د بل ځانته سپیلني دي پښتانه دي

وخت راته سرې سکروټې وګرځیدو
بخت راته سرې سکروټې وګرځیدو
ژوند مې د سرو لمبو د پاسه روان
سخت راته سرې سکروټې وګرځیدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سـروه په ځوانۍ ومه تا خاورې کړم
مســتــه لېونۍ ومه تا خاورې کړم

ما سره دې ونه کـړو مـحـنت اشـنـا
ښکلې شهزادګۍ ومه تا خاورې کړم

ډېره ډېره میــــنه مـــې درکــړې وه
ستادلاس بنګړۍ ومه تا خاورې کړم

ښــه په اعتــمـاد مې زړه درکـړی و
خـامـه ښـاپېرۍ ومه تا خاورې کړم

ډېــرو مې دیـــدن پسـې ژړلـې وو
سمـه درخـانۍ ومه تا خاورې کړم

ولې دې شېرزیه داســـې کار وکړ
ورړ د پاچـاهـۍ ومه تا خاورې کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستاله غمه سخت بیمارشوم که باورکړې
ګل وم خاوروکې ګذارشوم که باورکړې

د مرګي شراب پیاله کې راته وړاندې
په لیدلو یې خمار شوم که باور کړې

د اختر په ورځ دې رانکړل لاسونه
له مودونه انتظار شوم که باور کړې

په زرینو سندریزو ګوتو جوړ وم
ستادسپینې غاړې هارشوم که باورکړې

خزان مې کړه راوړه ستا چمن ته
زه دې یار شومه ریبارشوم که باورکړې

د شېرزي امید یو بل پسې ډوبیږي
له ژوندون ځینې بېزارشوم که باورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تسبې

ستا د کلـــي مـازديګــر سرې اوبه
چې پرې ناست وو د هغې چينې اوبه

تا په لـــــپو راکولـــې ما به څښلې
لکــه اوښکـې مـرغلـرې شنې اوبه

ما ويل چې که اشنـا اب حيات دي
هــم زمـــزم ته ورتـه وې خــوږې اوبه

دهېنداري غوندې مخ پکې ليدای شي
څه د ستا څه دسپوږمۍ شغلې اوبه

په تشبه کې مې انځور د ځان ليدلو
په ګــــرېــوان د يو ميـن څپـــې اوبه

سپينې شګې يې په تل کې پړکېدلې
مـــا وې پرې دي د زاهــد تسبې اوبه

لکه لمرچې په شبنم شينکي سهرکې
د شــيرزي اوښکـې راتلې رڼـې اوبه

ګل په ګل دی ګل دی ګلګل ګلګل ګلګل ګلګل ګلګل ګلګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رادې نکـــړلـې پټـــې ته رانه لاړې
فـــریادونه په خـولګـې ته رانه لاړې

تش کالبوت یمه دلداره ساه مې تللې
په سرو شونډومې سلګې ته رانه لاړې

تا خـــو وخښلـې زمـا دزړګــي وينې
تاویــدلـــې لــه مستې ته رانه لاړې

دغــه ژوند به خامخا درپسې تنګ شي
غـــرور مه کړه په ځوانـې ته رانه لاړې

د ژوندون کتاب کې ښېل ښېل سرليکونه
کلـــه غـــم کله ښـــادې ته رانــه لاړې

د شـــېرزي دسترګو تورد زړه ټکـوره
سورګلاب شي سرې غوټې ته رانه لاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چــې په ما د ظــلم پښه اېښې ده
د زړه په سر مې ستا کیسه اېښې ده

وختونه تېر شي داسې مه وایـه جان
مــا ســره هــره خـاطـــره اېښې ده

مـرګی هم زړه غوندې یاران بېلوي
په زړه مـــې هغه جنـازه اېښې ده

زه مسـلـمـان یـمه جـنـان یـــادوم
ټـنـډه مـې یار ته په سجده اېښې ده

شـــېرزیه ستا غزل فطرت ښــکلوي
هسې دې زړه کې ترې ګیله اېښې ده

ځوړه ووړه په ووړه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجلي

د ستم په جېلخانو کې دې بندي کـړم
چې د حسن تجـلـوکې دې بندي کـړم

چـارچـاپېره دې اغـزن تـارونه تاو کړل
ښه دزلـفو په کمڅو کې دي بندي کړم

اخـېر څـه جـرم خـطا راځینـې شـوې
چې په دنګو دنګو غروکې دې بندي کړم

سـتـــا د حـسن تجلـو یم سـوځـولـی
اخیـــر ولې په لـمبو کې دې بندي کړم

د **شــېرزي** زړګی له هرچانه درخواته
خـو د حسن په جادو کې دې بندي کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوك موغمي څوك مو لعلونه يوسي
څوك مو د سرو سپينو كانونه يوسي

څه شو غــيرت څه شو ايمان زمونږه
چې مــو له پېغلــو پېزوانونه يوسي

بې وختـه راغـلل څه خزان خو نه دی
دغــــه بـــادونه به كــورونه يوسي

د زړګـــــي سره زنـدﻩ ګي ګرانه شوه
كــور ته مـو راشي رانه زړونه يوسي

د چـــا پـه لاس يـې نوره نه جـــوړوو
شـــايـد بابـــري يوسي ګلونه يوسي

د اســـلاميت او افغـــانيت په نامــه
شـــېرزيه خير كــه مو سـرونه يوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه

د پېغلو مینه خو تاوان غواړي
کله بنګړي کله پېزوان غواړي

هسې په ټوکو باندې نه شي مینه
غریبان ځکه ترې امان غواړي

دا د پښتو ملك دی یاري ګرانه ده
دلته هم سرغواړي هم توان غواړي

د سترګو تور به دې راکم شي دلته
کاروان هرومرو ځاروان غواړي

کړه به وتړي وطن به پرېږدي
چې هم ښاغلی غواړي ځان غواړي

پرېږده چې خوب وکړي ارمان به لري
شېرزی له تانه چې زلفان غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــاعــري

شاعرانه محل کې اوسم دروغجن نه یمه
چاپېر حـالاتو مجبورکـړی یم مین نه یمه

داچــې دا توري بندپه بند ترم غزل جوړوم
داسې مې مه ګڼه چې خوښ یمه غمجن نه یمه

دوطن دردفریاد مې یو یوپه سینه کې کتار
داخپلې اوښکې به مې یوسي لامبوزن نه یمه

د شاعرۍ مرامنامه کې مې بار بار لیکلي
د چا خالونو سورسالو ته پکې ژمن نه یمه

دائینې وایي شاعري دمینتوب ښکارندوی
زړګـیه څـه وایې مـین یم کـه مین نه یمه

د شاعـرۍ دنیا له ډېرو حقایــقو ډکـــه
شېرزی تراوسه دې مزل کې بریمن نه یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې رب درکـړل دولتونه ازمايي دې
ډېــره ځـمکه جايدادونه ازمايي دې

ته به وايې بخـتــور يمه دنـيا کې
چې دې جوړکړل منزلونه ازمايي دې

د فـرغـون دکور دننه يې لوى کړى
درتــه ښـايي حکمتونه ازمايي دې

دنمرود اودقارون غوندې چې نشې
که ډېر درکړي درهمونه ازمايي دې

ابراهيم ته يې شېرزيه ګلشن جوړکړ
جــوړوي له اور ګلـونه ازمايي دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا پسرلی راغی ټول جهان به سره ګلونه شي
جوړبه مو وطن شي هره خوابه سینګارونه شي

ګرځو به اشنا غاړه غړۍ په شنو فصلونو کې
لړ غــوندې پوره به مو د زړونو ارمانونه شي

زه لــکــه نیمګړی لمر شفــق کې درنه پرېوتم
ته موسکۍ موسکۍ شه چې رڼا شي مشالونه شي

مـه کـوه صنمه په تېرو باڼـو ویشتل هسـې
شي به مې وجود پرهرپرهر ډېر به دردونه شي

ستا **شېرزي** دزړه په سرلیکلي ستا یادونه دي
کلــه چې وخـتونه شـي بیا به حسابونه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځار

یاره تېربه شي وختونه ځار دې شم
بیا به وکړې ارمـانونه ځار دې شم

زندګي کې دې له هر چانه جدا کړم
درته پاتې شول ملکونه ځار دې شم

د زړګـــي اهـونه وختـــل اسمـان ته
رابـه نشي تېر عمــرونه ځار دې شم

دزړګـــي ســودا مې تا ســره وه پټه
تا خبر کړل عالـمونه ځار دې شم

ما په هر لــمانځـــه دعا درته کوله
ته اوس نه کوې نفلونه ځار دې شم

ستاپه مینه کې مې هرڅه وو بایللي
تا خـو وکـړل انـکارونه ځار دې شم

دشېـــرزي دلـېونو خیالـــونو یاره
پرې امباردې کړل غمونه ځاردې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوسی

راتلې راتلې زمـا پـه زړه وختې
جـانانه ښــه دې وکړل ښه وختې

لکـــه وي چرته ترهیدلي هوسۍ
دښــتې نه راغللې پـه غــره وختې

ما خــو وه سمه لار ښودلي درته
ته لیـــونۍ پـه دیـــوالـه وختې

څومـره مــزه کا د ښبـترو پاڼــې
تــه مــې د زړه پـه سر چینه وختې

زه به دې عــمـرعمــرنه هېــروم
ښایسته انځورشوې آیینه وختې

ټکــه غرمه ده شېـرزی تږی تږی
تـه مې پـه لـــپه کې اوبه وختې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري

مـــــوري بغـــيرله تا ژوندی به يـــمه
دغه دروغ دي چې زړه چاودی به شـــم
خو هغه ژوند به نه وي ګرانې مـــــورې
کوم چې به ستا په غیږ کې مـا تیراوه
هغه پستې خـــوږې خــــوږې خبرې
کله هم ســــتا هغه درنې څپيړې
هغه له خـــونده ډکې پنده ډکې
کله غوسه کله موسکا به شولې
دستا به کومـه یوه نیکي یادوم
دستا بلا بلا احـــسان دی پر ما
زه خو عاجـــزيم دا کولی نشم
مـــکې ته تا په اوږو وړلـــی نشم
تا خـــو په ژوند ډير نازولـم مـــورې
له هرې بدې دې ســاتلم مــــــورې
زه چې ماشـــــوم ومه دســـتا په غیږکې
خـــوله مې خـالي چـــرې ژړانه نه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته کړې شـــپه به وې ویـــښه ناســــــته
په الــــــــهو به دې شـــوه ژبه سترې
ښيرا په خـــوله به دې راتلله مـــــــورې
د ډير ګرانښت دې نه کولـــه مــــورې
وې به دې شوله چې زهیرهم مـــه شـې
لږ چې رالوی شومه مکتب شـــوې راته
ته مې شوې پير زه دې مرید مـورجانې
د ستا خواری به مې شي هـــيره کله
چې څه مې غوښتي تا راکړي مـــــورې
مادې هم رب په دواړوسترګــوړوند کړي
چې ستا له امره مې ســـــــــر وغـــړاوه
په ورين تندي مې ســـتا خـدمت ونکړو
شېرزی دې رب له هـغوخـلکو نکړي
د مـور زړګی وي هـــــميشه په بچي
د زوی زړګی ولاړ په تـــــــوره تـيره
ته دې ژوندی ژونـدی ژوندی وې مــــورې
راته دې ډیرکالــه ژوندی وې مـــــــورې
ته د **شـېرزي** زړګی يې مـــــــورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تــا د سترګــوغــرولو طاقت راکړ
ښکلي مخ ته دې کتلو فرصت راکړ

اوس به ځنګه ګنهــګارنظرقابوکړم
په توبې دې چې بخښلو صفت راکړ

په تلوارکې يوهرڅه له موږه هېردي
تا په ژونــد دتېر وتلو خصلت راکړ

اې دروح فرشتې داخل مې که پرېږدې
نو جــنت ته دې ورتللو مهلت راکړ

ستا له قصده به ددوو پرڅای څلورکړم
تاابليس دپرېښودلو مصلت[1] راکړ

يــادوم به يې تــرعمره اې شېــرزيه
چې په ژوند يې پوهيدلوعلميت راکړ

(۱) مصلحت

ځړه په ځړه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطره

د زړه په سرمې خاطره لیکمه
ورته عنوان به ستا نامه لیکمه

غم مې ګاونډ کې اوسي کلی مویو
اشنا د سترې ژوند کیسه لیکمه

د زړه په وینو مو روزلي غوټۍ
خو نن قسم چې ترې ګیله لیکمه

کله دې غم کله ښادي میلمه وي
په نرمو ګوتو حوصله لیکمه

د زړه په کور مې بمبارونه کیږي
چاته ترخه چاته خوږه لیکمه

ستادخوبونو تعبیرونه ګران شول
شېرزیه ژوند دې شوګیره لیکمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړونه مو چوي نور پاخه دي خوشالي چرته ده
وچ موله اوښکو نه ليمه دي خوشالي چرته ده

دلته خوټول خــلك غمجـن دي او ويرونه کوي
هلتـه څه حال دی دلته څه دي خوشالي چرته ده

دلته خونشته دی فرغون خولاړويان يې شته دي
چې ترينه تنګ واړه زاړه دي خوشالي چرته ده

د چنارونو پاڼې زيړې شوې مرغــان نه راځي
څوك مروردي اوڅوك مړه دي خوشالي چرته ده

هـــريو جابر ده توره کښلي دلته وير جوړوي
په وينوسمې غرونه سره دي خوشالي چــرته ده

شــېرزيه ووايه صفا چې اوس ژړا نه درځي؟
ورونـه د يو بل نه خپه دي خوشالي چرته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعـــده

زما کـورګي کې اور لمبې لمبې و
د ستاپه کورکې غرږ چمبې چمبې و

تـــا مې سلګـــيونه لذت اخيسته
زمـــا زړګـــی و خـــو ايرې ايرې و

اوس دسهار پيغام بې ميني رائي
مخـکې راتللـو خو وږمې وږمې و

هغه وعـده يې کـړه پوره په مينه
وجـود يې راوړلو پارچې پارچې و

شېرزيه ستاله سترګواوښکې تللې
ګــنـي د ډيرو ژوند نغمې نغمې و

ګېږه رږه په رږه مگسرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امیدونو آمیل

دومـره مه کوه غـرور په تورو سترګو
بیا دې زړه کړلوټکور په تورو سترګو
د ښایست جلــوه دې لرې لرې تــللي
درته جوړ نشي پیغور په تورو سترګو
د بـــورا پرخـای شـــبنم د ګل پـر پاڼه
سحرګاه تـه شي مشکور په تورو سترګو
درته جوړ مــې دی امیــل د امـیدونو
ستا پرغاړه زوږ اوشور په تورو سترګو
د رقـیب سینه به یخه شي چې یوشـو
لاس یې خلاص دده دزورپه تورو سترګو
پسرلی شولوشپونکي ته شپیلۍ ژاړي
وږمــې پـریـوتې هر لور په تورو سترګو

همیشه دې وي خوشال په زندګۍ کې
د **شېرزي** دسترګوتور په تورو سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوك چې ډول وهي زوريږي لري جانه
نوره ورته هسې کولمې خوري جانه

هــر ســړي نــن ښه بد پيــژندلي دي
ولــې بيا د بــل کيسې منې جانه

دا کلــی خــو مينه مــين نه پرېږدي
خــوار مــين د کلــي نه شــړي جانه

ډيــر به د نخــرو په چــړو ووژنــې
وادې چــول ليچــو کې بنګړي جانه

لاس په لاس رقيب سره چې ګرځې ته
دا شــېرزی به کډه چرته وړي جانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره شـپه وه سترګو نه کړلو نظر
برابر شـومه د میـني په لوی غـر

ګلورینه زندګي ازغي ازغي شوه
چـاته ووایم د سـوي زړه خـبر

مینه پایي د عـاشق په پاکه مینه
معشوقـې خو نه د خیروي نه دشر

د پرهر پرهر زړګي په وینو لیکم
د یو چـا په دروازه باندې منــظر

داشېرزی خولاپخوا دی غولیدلی
په خـوبانو ځـکه نه کـوي بـاور

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخــــتر تــه!

تـه د اخـــــتر د خوشالیو میلمه
زه د نـــړۍ واړه غمـونو کوربه
داچـــې ترتا در رسیدلی نشم
له پنډ غمونو پاڅیدلی نشم
ســلام ســلام قـــــربانه
دامې پیغـــام قـربانه
تا ته اختر مـــبارك
دازرین لمرمبارك
******
شي دې اخـــــتر د خـــــوشالیواخـتر
د غــم ځـپلـــو د خـــوښـــیو اختر
دغه د اوښکـــــو ډکې ډکې سترګې
که دغمـــو ځینې شي سپکې سترګې
اختردســــولې سره مل شي راشي
دجـګـــړو لرې پل په پل شي راشي
دایتیمـــان چې په خـــندا ووینم
خان وغریب چې خواپه خواووینم
جـهان ته وښایوهرڅه کوی شو
بغیرله جنګه یوکیده کوی شو

هره ورځ په ورځ ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به نــو هلـــه په رښـــــــــتيا اخــتر يې
ته به نـو هلـــه د هـــر چـــــا اختر يې
بيا به دې لمانـځــــو په خـــوښيو سـره
لــه اتڼــو ډولـــــــو ســـورنيــو سره
دا خپل لاســـــــونه به د وينو پرځای
داځلـــي سره کړو په نکريزوباندې
اختر د ټـولـــو مبـــــارك **شپېرزيه**
اوږې شه خلاصې له ټوپك **شپېرزيه**
******

هغه څوك چې په لمن يې لمونځ روا و
هغه څوك چې په مسجد کې به تنها و
د ساقي ســــــره مې وليد ميکده کې
نن يې ځـــــــــانته ناروا عمل روا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

هینداره

کله راته پریوزې په هینداره کې
کله رانه ورك شې سمه لاره کې

نه دې هیرولی نه ساتلی شم
یه صنمه ته چې ځان بیزاره کې

وباسه نفرت د زړه نه وباسه
دادنګه ځواني مې درنه ځاره کې

ژوندنه مې دغم ځنځیرتاوشویدی
بند یمه د مینې سخته چاره کې

اوښکې دګریوان غیږه کې ولوېږه
ستړی ستړی ژوندبه مې کراره کې

یه **شېرزیه** ژوند د خاورو ځلی دی
ستوري داسمان به بې مداره کې

مورکۍ

موري بې له تامې ژوندسلګۍ سلګۍ دی
په زړه جـوړ پرهـر مې نـښه د یارۍ دی

د تا غـیرږ شـي ارام د ټـولـو سـترېـو
اوس مې هغه مینه خاورې زړه تـنکۍ دی

خـورږ انځـور دې راته سـترګوکې غړیږي
څـــه یادونـــه څـه دې غـــم دلۍ دلۍ دی

جنـــتونه دې د پښـــو د لاتـــدې خـــانـــدي
زړه مې ستادسترګو حوروته موسکۍ دی

ته د قـــدر پرښـــتـــه د ذوالجـــــلال یې
یـــوه لاس کې دې زانګـــو بل کې نړۍ دی

له لیمو دې اوښکې پاکې کړه شـــیرزیه
محمـــد هـــم جـــدا شوی له مـورکۍ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار

ګل مې کاغوټې مې کابهار مې کا
ومـې وژنه زلـفـو کې په دار مې کا

اوس مې دژوندون سره هم ورانه ده
یارمې کا نګارمې کاخونکار مې‌کا

نشـــم ګرځـولـی زولنـــې ګـرانه
صـبر تمــام شویدی په لار مې کا

ډ یر ډ یر ستمــونه مې زغملي دي
تـورو شپووهلـی روڼ سهارمې کا

هــر وخت به د یار په نرمـه ژبه یم
وزمـا **شـیرزیه** خــوږ اشعار مې کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدايي

دې ګذران ته مې سلام دی جدایۍ کې
ژوندون ګران دی بې له یاره تنهایۍ کې

مجبوري ده د زړګي په لاره درومم
د پاچا سره ژوند نشي بدمعاشۍ کې

د ځوانانو جنازې وطن کې درېږي
ناپوهي ده جهالت دی کورنۍ کې

پښتانه یو پښتني غیرت به ساتو
په نامه د احمدخان یو په نړۍ کې

ازغي تل وي د ګلونو سره څنګ کې
اې شېرزيه غم او درد وي په یارۍ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

په اورونو کې سوځـیږي لـیونی وي
نه مـړ کـیږي نه رغــــیږي لیونی وي

تــل دځـان سره دخیــال سندرې وايي
لاس يې کار تــه نه ټيټـيږي ليونی وي

دژوندون په هريو ګام کې ستړی ستړی
د یــار مــخ ورتـــه يادیږي لیونی وي

د پیغـوراو دتهمت کیسه کـې نه وي
خو چې يار یې خوشاليږي ليونی وي

همېشه يې د خـوبونو سره جنګ وي
اې شیــرزیه نــه بیـدیږي لیونی وي

ځوانه ورځ په رنګ ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاربیته

ګــرانه چې تا راته خندلي نه وی
ما به ځیر ځیر درته کتلي نه وی
زړونه پــــیدا د مـحبـت د پاره
د ښکلو ښکلو د صحبت د پاره

د زړه په سر مې چا نامه لیکلي
په زریـن تورو مې خامه لیکلي
له اوبوغوړپ نکوم ړنګه به شي
دازنـدګي راباندې تنګه به شي
دغـه ارمان به مې پوره شي کنه
دزړه زخمونه به مې ښه شي کنه

دا دنیاګۍ ده د الفـــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

د زړه یوه ده بدلـوي یې کـــله
ځان به لمبه کړي خوپریږدي یې کله
دټول وجود سره مصلحت نکوي
پـدې خبـره کې غفلـت نکوي
ځان پاچا بولي پاچـــاهي کوي
په خپـــله خوښه زنده ګي کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان خوبه ډال کړي دتهمت دپاره
د ښـکلو ښکلو د صحبت دپاره

په ځان لمبې مني يار نه سوزوي
تهمت کيسې مني يار نه خبروي
په توروغروکې اوسيدل خوښوي
دياريه وړاندې سوځيدل خوښوي
نـه د پيـسو اود مـحـــل دپاره
نه د خـوراك اونه د چــل د پاره

زنده ګي غواړي رفاقـت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

مينه په وينه ساتل کــيږي ګرانه
زړونه د زړو سره پـوهــيږي ګرانه
ځان به لوګی خوياربه ښادغواړي
څوك چې عاشق وي دغه يادغواړي
مينه وفا مينه شفا شـــــــيرزيه
مينه ژوندون مينه دنيا **شيـــرزيه**

ځان دې لوګی شي دهمت دپاره
د ښـکلو ښـکلو دصحبت دپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمــا ژوند زمــا ايمــان د تا په لاس کې
دشتې غرونه دنګ اسمان دتاپه لاس کې

دا احسان به داخواران چېرته پوره کړي
ګنهګار زړونه چشمان د تا په لاس کې

مــوږ وعــده درسره کــړې خــو ويريږو
خوبيا هم وياړو په ځان دتاپه لاس کې

قــافــلــه د ژونـد تــوندۍ باندې روانه
شپه اوورځ سپرلۍ خزان دتا په لاس کې

که مې خيــال وزرونه وکړي تراسمانه
ترې عاجز دشپرزي دان دتا په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختــره ستا اظـــهار کولی نشم
له مجبوری سینګار کولی نشم

له هــره کوره فـــریادونه راځي
د ژوبلـو مړو شمـار کولی نشم

اختره راغللــې یوه شیبــه وې
د خپل جنـان دیدار کولی نشم

مرغـــانو داچې ځنګلونه نشته
د ګـــلاب ګل چنــار کولی نشم

نن دنکریزو پرځای وینې موښو
شـــېرزیه نور کرارکولی نشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تــوله نړۍ يې چې اتل يادوي
د ښکلو ښکلی مې کابل يادوي

زمـا له کــــوره جنـازې روانـې
هـغـه بانـه او توراوربل يادوي

ژوند بې وفــادی وفـا نه پيژني
درتــه يوه ورځ به اجــل يادوي

چا کـړل تنها کې په کارو لاسونه
څوک له مستۍ نه يواوبل يادوي

ترکهکشـــانه رسيدلی شېرزی
څوک په زبان څوک په غزل يادوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لعل

چې په دارشي داسې زړه درځینې غواړم
تنـها زه یم چې دا څــه درځینې غواړم

پـاکه میــنــه پاك نظـر پـاك امـیدونه
راله راکـړه هستي نه درځینې غواړم

ما د سترګـو نظر سترګـو کې ساتلی
د ګــودر پیغلــې اوبه درځینې غواړم

لــړې وکـړه د یارۍ د ژوند خـــبرې
چې دمینې په نوم زړه درځینې غواړم

په ایـرو کې دې موندلی دی **شیرزیه**
هغه **لعــل** لـړه شیبه درځینې غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

درمـــان

رانـه دې واخيستو درمان مرګيه
ولـــــې به نه کـوم خپګان مرګيه

واړه دنيـا مې ده پـســې خوړله
راته خالي دې کړو ميدان مرګيه

د زړه تـوته وه رانه بـــيله شولـه
ژاړي مې تل پسې چشمان مرګيه

کــله مـو يو کــله مــو بـل ژړوي
راته اور شوی خپل مکان مرګيه

تل په اغــزنو لارو ځــو او راځـو
هيـچا مو ونکړو پرسان مرګيه

وينه په وينه مينځـي تل افغـانان
د شېرزي ژوند خزان خزان مرګيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا راڅغلې

ټــولې لارې مې څارلې بیا رانغلې
سترګو سترګو ته کیدلې بیا رانغلې
ما به ځان درنه لوګی وه که خبروی
تورو خاورو ته چې تللې بیا رانغلې
دزړه غوښې مې خوراك شولې ارمانه
په لوی رب مې وسپارلې بیا رانغلې
ډیرې نښـــې یادګارونه دې را پاتې
مـــا ژړا سلـــګۍ وهلې بیا رانغلې
خړوخاوروچې بدن یې خراب نکړئ
ترینـــــه پیغلې شرمیدلې بیا رانغلې
اوس مې نشي ددې خلکو سره مینه
رایـــادیـــږي دې غزلې بیا رانغلې
تنها ناست یم دسکون ځاله مې ورانه
په کفــــن چـــې پټیدلې بیا رانغلې
مـــــروربـــــه رانه نه وې د زړه سره
چې دې سترګې نه سپړلې بیا رانغلې
که مې هرڅومره زارۍ خاوروته وکړې
ګــــرانه نه یې راکــولې بیا رانغلې

ژوند دې وي مکرمې

نه پوهيږم چې دڅا سپيره نــظر و
چې له مايې واخيستلي بيا رانغلي
عزرائيل درته په سپينه جامه راغی
دا وعـــــده هرڅا منلي بيا رانغلي

د مرګي ترخه پياله يې نوش جان کړه
شــېرزي اوښکي تويولي بيا رانغلي

لکه اوبو وری انسان هــــر شي ته لاس اچوي
داسي مې زړه وری جانان هر شي ته لاس اچوي
د خوبرويانو د خـــوبرو پيغام څلور کونجه کي
په هـــر زمان په هر مکان هرشي ته لاس اچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنار

ته مې شه چنار زه به دې سیوری شم
ته مې شه مدار زه به دې ستوری شم

وبــه روزو دغــه شبنــمي غـــوټــۍ
تــه مې شه کتاب زه به دې توری شم

وبه کــړو مــزل تر خپل مــنزل پورې
تــه مې شــه قدم زه به دې لوری شم

نوم به دې زما له خولــې ونه لوېږي
هرڅو که وجود باندې کمزوری شم

سل وارې جرګـــــې درپسې لیږمه
یاره که شېرزی درته مختوری شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلونو باران

د زړه په سر مې چې ماڼۍ جوړوې
یاره چې غم که به ښادۍ جوړوې

ستا هرکلي ته به لیمه کړمه فرش
که چیرته وروڼوکې دوستۍ جوړوې

هــدیرې ډکــې په ځـوانانو شولې
مــوږ ته په نه کیـسه زندۍ جوړوې

زړګـی دې کاڼی نه خـوږیږي پرچا
دلــته لګــیا دلــته بدۍ جوړوې

په ځان باران دسرو ګلونو غواړې
خــوار افغـانانو ته ږلۍ جوړوې

شېرزی دې غواړې کډې بارپر اوږو
نا تــرسه ولــې دښمنۍ جوړوې

دړه دوه په دوه مکتوبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ځوانۍ زوربه دې کم شي يوه ورځ
درته جوړ به امبار غم شي يوه ورځ

د غروردنګه مانۍ به دې راپرېوزي
خپل عمل به درته ګرم شي يوه ورځ

لږلباس دخاکسارۍ درله په تن کړه
دخدای قهر به درسم شي يوه ورځ

لږ په خـوارو عاجزانو کـرم بويه
داغريب به دې مرهم شي يوه ورځ

اې ناتـرسه د يتيم غوښو ته ناسته
درته نس کې به اړم شي يوه ورځ

راته ډېره کـرېليچنـه لار پرتـه ده
اې **شېرزيه** سوال به هم شي يوه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیوستون

هېواده نور خو دې زرغون غواړو
وګـــړو ستاسو هم پاخــون غواړو

ښکلی وطـن مو شولو لوټې لوټې
هريو دښـمن دې خوارزبون غواړو

په سردرودې سره اورونه بل شول
نور دې بچيانو کې سمون غواړو

دسر پګړی سړی مو پاتــې نه شو
نوره په سولــه کې ژوندون غواړو

شوې يې تيرې تورې سينوکې پڅې
نـور په خندا خندا پښتون غواړو

شېرزيه يو يو به مو وژني په دار
د لوی څښــتن نه پيوستون غواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې يې زړګی زه دې يم ځان اشنا
ولـــې رانـه نـــه کـوې پرسان اشنا

زړه خو دوجود په سر پاچا وي نـــو
تـه رانـه جــدا کوې ګـــذران اشنا

دغه مړاوې مړاوې غوټـې تاندې کړه
شـه ځپـې ځپـې ښکلی باران اشنا

يه ګلابـه تل به دې ښـــکلا نه وي
مـه چـيـړه خواروکي بوراګان اشنا

وخيـــږه د لمر په شان شغلـې وکړه
خلکو ته سکــون شه له اسمان اشنا

هــرڅه يې د ستا په نوم بايللـي وو
ولې په شيرزي شوې بدګمان اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرانه راتلـونکي زنده ګي جوړه کا
تـور قبـرســتان ته رڼــايي جوړه کا

دنيا دوکه ده چې دوکه دې نکړي
ســوال و ځواب ته تـياري جوړه کا

پـدې خلاصيږې نه چې نه پوهيدم
په ژوندون لاره د خلاصي جوړه کا

نه به رشـوت نه واسطـه چلــيږي
پخپـل عمل ځانته خوښي جوړه کا

منزل دی لرې لارې سختې سختې
ربــه شــېرزي ته اساني جوړه کا

ژړه ده په ده ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد

درده بـــس راځـــه د يـوه لوري يو
زړونـــه مـودي يوشانې معزوري يو

بـې لـه تا پرهـــر زمـــا جـوړيږي نه
ګرانه چې دعشق په اسمان ستوري يو

راوړه د پرهـــر تر خوا جونګـړه دې
مـــوږه د يو بل د مينـــې توري يو

زړه ته مې راغلـــى يې دچا په سر
لـمر دې تورويي ګرانه د سيوري يو

کوريې دشېرزي دزړه په سرباندې
اوس خو به يې ساتو چې کمزوري يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپه

درمې کړلو زړه په سپینه لپه کې
روڼ لــکه اوبــه په سپینه لپه کې

هــرڅه مې د ستا په سـرمنلي دي
ژونددی یوه خوله په سپینه لپه کې

هېره به مې نشي د زړګـي پاچــا
هغـه خاطـــــره په سپینه لپه کې

مه چیچه غاښونه ځوانېمرګه شې
دارمــې وګاټــه په سپینه لپه کې

هوش راځینې واخله په خیالونوکې
مــــۍ یوه پیاله په سپینه لپه کې

اوښـــکې تویوه **شېرزیه** دومره نه
خــانده څه ناڅه په سپینه لپه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی منزل

جنګ بلاستړی مزل دی نه رسیږي ترمنزله
پښتنوځانونه ډوب کړل سمندرباندې پخپله

که داورونه دوحدت په تغرناست وای متحدوای
نن به نه وو فـریادونه له اټکـــه تر کابلــــه

دوطن دا هریو کانی مو له سرو غمیوښکلی
که مو دا رنګینه خاوره له غلیمــــه وساتله

چې موورکړله دسولې مینه جنګ ته ځوانیمرګ ته
د ژونــــدون دکلــي لاره موږه خپله کړه بدلـه

ځوانې هیلــې امیدونه مو یویو پسې ډوبیږي
ددوستۍ لاس مو ورنکړو تر دې دمه یو تربله

هــا چې موږ روانه کړي بس یوه یوه تختــه ده
اې شېرزیه دامیدکشتي دریاب کې ودریدله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډیردې کړم مجبورکلی درپاتې شو
بل دې کـــړلو اور کلی درپاتې شو

مـــا در سره پتـــه میـــنه کـړې وه
تا کړو اواز خـور کلی درپاتې شو

غـرونه غـرونه مینه مې ټوټه ټوټه
جوړ دې کړلوشور کلی درپاتې شو

نشـــې ګـــرانه دلتـــه ګـــذاره ګرانه
ژوند شولو پیغـور کلی درپاتې شو

ووژنه **شیـــرزی** خوپه انصـــاف سره
مـه لګـــوه تـــور کلی درپاتې شو

ګورم دوه په دوه مېلمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترنم

ګل د ګلابونو يې خيال کې دي ساتم اشنا
پټ په تورو غرونو يې اوښکې تويوم اشنا

سور په وينو ګرځمه زړه زما پرهر پرهر
تا له خدايه غواړمه ژوند زما خطر خطر
راز د پټو زړونو يې تل دي يادوم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

بند په بند تړلی يم تاو رانه ځنځيردغم
تا په زړه ويشتلی يم تل کومه وير صنم
مينه د وختونو يې وينه دي ګڼم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

تا ګناه ګناه ويل ما ثواب ثواب اشنا
تا ټوپك ټوپك کول ما کتاب کتاب اشنا
مور د تورتمونو ده دابه غورځوم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې يې ملهم دزړه ته مې زنده ګې ګله
ګوره تل خوارېږه خوارېږه ته مې پاچاهي ګله
ژوند د ارمانونو مې داشـپېرزی ګنم اشنا
پټ په تورو غرونو يې اوښکې تويوم اشنا

زړګـــــی زمـا لـکـه غـنم چـاودلی
دښـمـــن مې نه دی خو صنم چاودلی
کندړ کندړ دی لوټې لوټې پروت دی
لـکـــه پـه لــــويـه لاره بـم چـاودلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلــونه مابناموونه مې نظرته وړاندې راشي
دمينې تېروختونه مې نظرته وړاندې راشي

دمينې د مشـــال دې پوروړی يم ګلـفـــامه
دحسـن دريابــونه مې نظرته وړاندې راشي

خبرې يې دکانې کرښې زړه کې راسره دي
هاتللي شخصيتونه مې نظرته وړاندې راشي

فضاشوه دوړې دوړې توپانونه راخواره دي
دستـورو اميدونه مې نظرته وړاندې راشي

شــېرزيه ګنهـګاره مـحـبت دې ولــې کړی
دخلکو پيغورونه مې نظرته وړاندې راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ګناه کلي کې میشت یو دثواب له کلي لرې
ذهــنونه مـو تیـــاره دي دکتاب له کلي لرې

بې له ستونزونه صنمه په شپو شپو کوومزلونه
خو سهــار په کاڼــو ولـو د مهتاب له کلي لرې

مازدیګرشي ستاپه کلي لمرشغلې شغلې ډوبیږي
مــابښــامــونه راروان شي د آفتاب له کلي لرې

دردونه مې دزړه په کـور له هر لوري رادرومي
نومجبوریمه چې بندکړم دزړه باب له کلي لرې

څودستوروځلاګانې مې سپوږمۍ ته په سینه کې
بس **شېرزی** ورته حیران شي دځواب له کلي لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ربـه راولـــې د میـنـــې بـــارانـــونه
چې تازه شي پــــرې دزړونو جوسونه

چې ویـده زړونه راویښ کړي له خوبونو
تـرنـم کــړي په پـرې شونډو غــزلونه

دغه راز د دنیـــاګۍ راته معــلوم دی
دغـــه ژونـد کلـه ازغـــي کله ګلــونه

پاکـه مینــه مې د زړه په کــور دیره ده
راتـه یـاد دي تېر وخـــتونه تېر یادونه

زخمي زړه به مې لمن کې درته پرېوزي
که دي هیرې کړې وعدې اوتېر لوظونه

د شپـرزي دکفـن غوټې شولې خلاصې
درتــه پاتــې شــول پریمـــانه ارمـــانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د اسمان له کلي ستوري چه رالویږي
لیـــوني اجل وهلـي تـرې ویـــریږي

مناسب ده چې مـقام ته یې قـایل شو
دارختلـــي خلك چېرته چې اوسیږي

ژوند مو واړه په رڼـــا پسـې تـړلـی
بې له شمعې پتنګ کله پاتې کـیږي

چې سپوږمۍ غوندې سړی پکې ظاهرشي
نـو د ستـــورو رڼا هـلــــه معلومیږي

چې د زړه پاچایـې خپلـه وي تـاکلی
بیا په کمــو کیسو هسې خپه کیږي

چېګریوان یې شي تارتار دایې تحفه ده
اې شېرزیه که په مینه ځوك پوهیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژونـد

عـيـادت په عبــادت کې حسابيږي
بس دروغ منـافـقـت کې حسابيږي

د احسان تلــه درنه لره په ژوند کې
دا هـرومـرو قيــامت کې حسابيږي

چې يې ځانته خوښوې نوروته هم کا
د مـومنو په خصلت کې حسابيږي

چې دچاله ويرې توی شي قيمتي شي
رڼې اوښکــې محبت کې حسابيږي

ګــرانې لارې راته مخې ته **شېــرزيه**
ديار وصــل په جـنت کې حسابيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوندون مې دی نیمګـړی بې له تاخوږه جانانه
قــربان دې شم صنمه مهــربانه یاقربانه

ملنګ ملنګ خیالونه مې دتخت خوبونه ویني
عجــیبه زمـانه شوله په ځان یم بد ګمانه

دسترګو دید مې بند په ځنځـیرونو دالفت شو
زړګـیه لیونیه چې ورك نه شــې له ځانه

سیلـۍ د محبـت ترینـه چــاپیره هــوا ګرمه
ګلونه مړاوي شوي دي چمن دی بې بارانه

د هیلـــو کاروانونه مـــو جانانه قـــتل شوي
څه ګونګه زندګي شوله شېرزیه بې زبانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا

ورکې به تیارې شي روڼ سبا به شي
بیا به پســـرلی شي ښه فضا به شي

ډیر مـو د پرهـر پر کـټ ویرونه دي
نن که ســوله راشــي نو رڼا به شي

دا خلـك که ګـټه تاوان وشـمېري
بیــابه نفاق لــرې کړي پخلا به شي

نور به د ټوپك پرځای قلم واخلـــو
بوټــي د هېـــواد راتــه شفا به شي

تل به هــــر کلی سولــې ته وو ايو
يـه **شېرزيه** ژوندبه شي ښکلا به شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رباب

د لوپټې د پېڅې شــرنګ يې نشته
ربـاب يې شور نه کړي ملنګ يې نشته

د ساقـــي جــان هــره خــبره منم
خــو دابه نه وايي چې بنــګ يې نشته

د تــورو بربېښ يې تـر اسمــانه رسي
پښتون چې شته دی نو بيا ننګ يې نشته!

د حــسن پـــيره نن خـــيرات ټولوي
ها مخکينی شانې غورځنګ يې نشته

ددې جيـــنۍ په تنــدي سپينه روپۍ
څه پکې مه وايه چې رنـــګ يې نشته

اوس د ګـوګل په ريســرچ يـار لټـوم
مودې مودې کيږي چې زنګ يې نشته

په لار پـــرتــې وې د منــګيو ټـوټې
شېـــرزيه ته وايې چې جنګ يې نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځـانتـــه مې ګمان د لېوني وشي
کلـــه مـې په ځان بد ګماني وشي

کلـــی مـو له ښـــاره بلا لرې دی
یو نیـــم پکې کار د بازاري وشي

وشینـــدو تخمـونه د ګلـونو پرې
شنه شي په چمن کې موازغي وشي

تــوره یې له تیکـې نه راوویستـــه
اوس به تــرینه خـامخا بدي وشي

ټوله چې راټول شي سره ورونه شي
هلـــه به شیــرزیه نو خوښي وشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چونګړه

فرش مې ليمه قدم پرې ږده رادرومه
نن مې جـونګــړې ته راځـه رادرومه

پـه ډيـره مينـه مې بـلنـه درکـړه
دغه پـيغـام مــې ومنــه رادرومه

د غـــريبـانـو ښـــادي کله کله
لـږ يې د زړونو خـيال ساته رادرومه

د واړه عـــمر فيصلــه يې کـيږي
ځــان يې ښـادۍ کې ګډوه رادرومه

سترګې مې ستا په لـورنيولي اشنا
ژرکــــوه ژرژرې راځـــــه رادرومه

کلــه ښادي کلـــه غـمـونه ګــرانه
شـــيرزيه زړه روغ ګرځوه رادرومه

ځوانه ورځ پيژني ځوانه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ســترګې تــوروه خو دومره ډېرې نه
اوښـــکې تــویوه خو دومره ډېرې نه

لوی مې دزړګي په باغچه کې کړې
لیــچې شــرنګوه خو دومره ډېرې نه

کړمه به شغلې سپینه سپوږمۍ به شم
وړانګې مې شمېره خودومره ډېرې نه

هغه دژونــدون خوږې خوږې شیبې
لـــږې یـــادوه خو دومره ډېرې نه

مــه کـــوه شـېرزي ته ډیرنازونه هم
شوخي کیسې کړه خو دومره ډېرې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل

ته لکـه د ګل په شانې ښکلې وې
زه لکه لـــــویدلی دلته پروت ومه

تا به د الفت خـوږې خـــبرې کړې
زه به غــلی پلــی دلته پروت ومه

شونډې دې ګلاب سره تشبه لري
زه به میرات مړی دلته پروت ومه

غــاړه به دې سروسپینو نه ډکه وه
زه بـــه غـم ځپلی دلته پروت ومه

ته به دغرور په تال کې ناسته وې
زه **شېرزی** به سترې دلته پروت ومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سجده

ته امــام د محبت زه مقـــــتدي يم
ته مـرشد د انس و جن زه يقيني يم

لوی درياب دبيلتانه ازغينه کرښه
زما ياره ته عــــرب زه عجمـــي يم

ستاله ميني مې دمينې لارموندلي
هسې نه يم چې په هرلوري رهي يم

چې اذان د محبت مې ترغوږو شي
نـــوسجده يمه جنان ته په تندي يم

کلـه کلـه په بهــار پسې قتـــليږم
تانده هيله دشېرزي دپاك زړګي يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلـــم

لاس کې مو ټــوپك قلم ته بد وايو
ځکه خـورو تيندك قلم ته بد وايو

تــربي يو د خپلــو وروڼو وينــو ته
ځان مو کړلو سپك قلم ته بد وايو

زړوکې مودجهل چينې تاندې دي
جنګ ته ځوچابك قلم ته بد وايو

څوك به مودستړي ژونددمه شي نن
څوك لاس دكومك قلم ته بد وايو

جنګ موله بهره کورته راوســتو
يم شېرزی هك پك قلم ته بدوايو

ځړه ووه يه ووه مکلکرئ

ګلونه

ما به چې هــر وختــې کــرل ګلونه
لــه هــرې خــوانه مې ســاتل ګلونه

ما به يې شپه ورځې خدمت کولو
څاڅـکو خــولو مې پـښول ګلونه

دشپې شبنم و خپل څادر خورکړی
سهـارموسکۍ موسکۍ کيدل ګلونه

زمــا د هيـلــو دنيـاګـۍ وه دلته
کــرار کــرار به لـــوئيدل ګلونه

د ژونــد کــيسه مې پکې ونغاړله
زمــا غـــــزل کې ياديدل ګلونه

شـو دړې وړې د خوښــيو محــل
شـــيرزيه ښه ورژيــدل ګلــونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دنیا چې شي مال ډیر لکه قارون
خوند به وانخلې له دغسې ژوندون

لالهاند به وې غرور به دې پیشه وي
یوه ځای کې به دې نه کیږي سکون

عجیبه غوندې وختونه په موږراغلل
اې پښتونه خاوره غواړي پیوستون

لــو ګـډ شوی دځوانانو په ځوانیو
د هـرچـا دام کې نښتی دی پښتون

کاروباردې شورخوړلی دی قاصده
د شېرزي تقدیرکې راغللو بیلتون

ښېرازه په لاره روان دوه مسافري

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج محل

تېر وختـونه دې يادېږي اوکنه
د زړګـي سر دې خوږېږي اوکنه

وړکتوب و پاچاهي وه زندګي وه
چرته خيال کې دې ګرځيږي اوکنه

ستامنزل ته هغه تللي سپينه لاره
لاروي ځينـې تـيرېږي اوکنه

په ټالونو زنګيده به دې هېرنه وي
هغـه مينه دې شرنګيږي اوکنه

بې هدفه بې مـرامه يارانه کې
دښـکلا ډيـوه بليږي اوکنه

تاج محل غوندې کورګی زما **شېرزيه**
درته سترګوکې غـړيږي اوکنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا تصویر

جوړومه دې تصــــویر په سپینو ګوتو
سپینې غاړې ته ځنځیرپه سپینو ګوتو

په خیـــالـونو کې تر اوجـه رسیدلی
ودان کـړی مې کشمیر په سپینو ګوتو

څه په سپینه جـامه خلك رانږدې شي
راته وژنې مې ضمیر په سپینو ګوتو

کله سترګو کې د سترګو مینه راکړې
کلـه راکــړې راته ویر په سپینو ګوتو

د زړګـې ور به رابنـد کـړمه د چانه
ژړا راکړه خپل تقـدیر په سپینو ګوتو

د شـېرزې په غاړه سره سپین آمیلونه
پــیر بابا کــوه تعبیر په سپینو ګوتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرد اسمان کې ګرځېدم لکه کــوتره
د یو چــا دپــاره ومــه مــرغلــره

دښــکلا پر پاچاهۍ مې واکمني وه
د ښــایست دتاج محل وم پیغمبره

لـونګیــن مې دسینــې د پاسه یاره
لکه پاس وي په کمره باندې ګورګوره

دښایست دښکلاګانومې سیال نه و
ومــــه پېغلــو کې روانه تر ګودره

نــازوم به دې شــېرزیه لاترعــمــره
پکې سرې سترګې ګرځېږه دزړه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران

ربه راولي باران په شنه اسمان
چې میلمه مې شي له ټولې نړۍ ګران
تېروختونه ماشومتوب پکې رایادکړو
چې پوره شي د مودو مودو ارمان

د وختو ګرمو سیلیو ځغلولي
د جنون تیرو ازغیو ژړولي
قضا شوي دیدنونه به ادا کړو
مین زړونه مو زیړۍ تبې وهلي

دغه وخت رقیب به وشړوله منځه
داجاهل طبیب به وشړو له منځه
نری شونډې به غزل ته حواله کړو
دا ظالم صلیب به وشړو له منځه

ځيره ورځ به راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځپره ږوه په ږوه مالګري

د چنــار ســیوره مو دمــه دزړګـــي ده
دارمـــان خــونه مو ســمه په زړګــي ده
نـــور به لـــرې کـــړو له زړونو نفــرتونه
مـحبـت نـرمـــه خـــبره د زړګـــي ده

ژونـــد به پـیل کـــړو په نوي نوي بڼه
د زړګـــي ګـــلان په مینـه مینــه پڼه
لـــړ به یو بل ته اشـــنا ترغـــاړي وزو
د الفـــــت مجلـــه جـــوړه نوي ګڼـه

په کـرار کـرار به کـړو پسـتـې خبرې
د تـېر شـوي یــادګارو وړې خـــبرې
کـــړو به راویــــښ دا خـــوبولي زړونه
زمـــا شــېرزیه دالفت خـــوږې خـــبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوانیمرګه

ټول دې وخــوړم په زغــرده ځوانیمرګه
خاص په ما میلمه یې درده ځوانیمرګه

چې په ټـولوکې په ماباندې مــین شوې
کاشکې زه خو وی ځوانمرده ځوانیمرګه

که مې سـرد نازولـونه قـــربان کړم
دا لـــه ډیـرو نه بهـــترده ځوانیمرګه

دغـه ژونـد دحسـرتـونو امیـــدونو
ډکــه ځالـــــه د بشــرده ځوانیمرګه

بـیړۍ درومـي ترمنزل پورې شېرزیه
ډکــــه لاره د خـطــرده ځوانیمرګه

ځواره پوره ګډه روه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېواد

په هــېواد کې ورور وژنه به ترڅو وي
دا دخــپل کـــور ورانونه به ترڅو وي

افـغانان یو د ورور وینه مـــو پکار ده
دایـو بل ته ګــوت نیونه به ترڅو وي

مــورې د ســولې مـرغان وشړل له کلي
داد جنګ سـپېره لمــنه به ترڅو وي

دلته مړهلته زخمي هلته یـتیم وي
داســې عــمر تــېریدنه به ترڅو وي

دشېرزي سلګۍ سلګۍ سخته ژوندونه
دا د زړونـــو مـــاتـېدنه به ترڅو وي

ژړا ده په دې ژړا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه

په داسرو سروانګو مې اوښکې راغلې
یـوه مـخ ته په کـتو مې اوښکې راغلې

تـول غمـونه مې د کـور په وره ولاړ وي
ددې ژوندپه تېریدومې اوښکې راغلې

د ګلاب په څـېر ښکلا يې له مخ تللې
د ځوانۍ په رژیدو مې اوښکې راغلې

سپینه اوښکه وم د چا له سترګو لاړم
دارمان په قتلیدو مې اوښکې راغلې

عجیبه ده تـرې هـېنداري نه شرمیږي
خپل**شېرزي** ته په لیدومې اوښکې راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې ژوند وې آینده وې ستاپه تمه
عجیبه وې عجیبه وې ستاپه تمه

ستاخوښۍ نه مې دزړه وینې قربان وې
ته پخه د باغ میوه وې ستاپه تمه

دزړه للمې ګلان ټوله مړاوې شوي
ته باران څپه څپه وې ستاپه تمه

په ګریوان دې مرورې اوښکې درومي
مازدېګره چې خپه وې ستا په تمه

څه ښه وایي چې ښه مکوه بد نشته
خو له ورخ تېرې اوبه وې ستاپه تمه

د شاعرد شاعری شعور دې مات کړ
د شېرزي دژوندچینه وې ستا په تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسولې کاروان

که چیرته ټول شوسره ورونه څومره خوندبه کوي
دا تیت پـرک خواره قومونه څومره خوندبه کوي

نه به بدي وي نه به جنګ نه به خپګان تر منځه
چې سره یوشـي ټول لاسونه څومره خوندبه کوي

ګـوتې به جوړې شي قلم ته او په کاربه راشـــي
روان د سـولـې کاروانونه څومره خوند به کوي

چې مـــو واړه الفبا وايي ښوونځـي ته درومي
داد مـعارف تنکـي ګلونه څومره خوند به کوي

لکـه اوبو وړی انســـان هـرشي ته لاس اچـوي
داسې که ویښ شي ضمیرونه څومره خوندبه کوي

دغره شپونکی دتخت پاچا که ځانته یو ووايي
شېرزیه نه به وي جنګونه څومره خوند به کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه مې ګـناه کـړېده څه مې جفا کړېده
ولــې مې وژنــې یاره څه مې خطا کړېده

زه خوپښتون یمه پښتوپالمه ننګ لرمه
ما خــو زړګی ساتلـی ما خو وفا کړېده

سر مې قربان دپښتني عنعنوي کلتوره
اې نازولـې خـاورې دا مې سودا کړېده

دتن په وینو به روزم دخپل هـیوادګلونه
داسې مې ژمنه دمالیارسره ربښتیاکړېده

شېرزی به ووژني خو هغه مینه مینه نه مري
نن مې په زغرده خپل زړګي راته ویناکړېده

ملګري دوه په دوه زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمضان

ربه قبـول کـړې رمـضـان له مـوږه
ستـا رالــېږلی دا فـرمـان له مـوږه

مونږه عاجـز یو مونږ ګــناوې کړي
اوس به توئیږي تېرعصیان له مـوږه

هـا چې د زرو میاشتــو اجــر لري
د قــدر شپه مکـړې پنهان له مـوږه

رب ته بهتردی دخولې بوی له مشکو
خپه یې مکړې په هیڅ شان له مـوږه

شــــېرزی لــرم د رحمتـونو امـید
نـاراضه مکړې عالیشــان له مـوږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نښتر

وخت مې په سر لکه د لمر ولاړ وي
ستا نیـغ بانه مې په ځیګر ولاړ وي

داچــې په نه خـــبره وران شو سره
رقیــب پـدې شر کې اکثر ولاړ وي

کلــی مـزه کـړي چنـارونو باندې
دغـره ښکلا ده چې نښتر ولاړ وي

د محبت نــړۍ ښـــــکلا وفا ده
زړه چــې مــین وي په کمر ولاړ وي

زه خو شپــونکی یمه غمونه پیایم
نـظـر مې دلتـه کلـــه بر ولاړ وي

میـــنه په اوښکــو چا پاللي نه ده
شپــــرزیه ویــنه کــې اثر ولاړ وي

ژړه روه په روه مټکرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــا د ژونــد د خاطـــرو هـــېواده
کله به خلاص شې له پردو هـــېواده

دوخت فرعون سره جـــداکړل زړونه
اې د ويـــاړلـــو پـــښـتـنـــو هـــېواده

خوب مې ليدلی که رښتياشي چرته
سوله به راشي ورو په ورو هـــېواده

د لمرد وړانګو په شان وړانګې لري
قـــدر په کار ستا د زلمو هـــېواده

تاندې چينې جګ چنارونه منګـــي
اې د شـــيرزي د اميدو هـــېواده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وفـــا

زمـــا د واړه خـــاطـــرو دنیـــاګې
تاتـــه پرته ده په سجـــدو دنیـــاګې

داچـــې د دار د پاسه مینه غواړي
دغـــــه وفــــا د پښتنو دنیـــاګې

د خوشـاليوكـــډې مخکې تللي
دژوند ساحه مو ترپنجرو دنیـــاګې

د محبت زړونه یو څودي پکـــې
کلـــې مـــو ډك له نفـــرتو دنیـــاګې

زړه مې ماشوم غوندې سلګونیولی
کاروان داوښکوترې راتلو دنیـــاکې

د زړه په سـرمې دغمــــونوخیمــــه
د شېرزي عمر په سلګـــو دنیـــاګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانړه

د چــا وړې وړې خــبرې ماته خوب راولي
لکــه دجګوغــرو سندرې ماته خوب راولي

دشوګیروغیږه کې شپه تیره کړم ویښه ویښه
سهــار نــارې وهــي بلبلې ماته خوب راولي

دنګې ځوانۍ لشې لشې بانډودې وخوړلم
ستا قــدمونه د تــنزرې ماته خوب راولي

د پښتنو دا رواجــونه ناهــیلي دژوندون
دپیغورو تېرې خنجــرې ماته خوب راولي

حســن یې ډیر دګلابونونه شــېرزیه ګله
هغه منګي هغه ګودرې ماته خوب راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرين ټال

ځاځکي ځاځکي دباران را وريدل
خـوږمـن زړه مې د چـا لارې ته کتل

د خيالونو په زرين ټال کې مې شـپه
سـتا يادونه مې په زړه کې لـوبيدل

په ګريوان اوښکې مې سم دم سمندر
ارمـــانونه د زړګــي مې ډوبيدل

دسپين غرسرې ځپې ورباندې راغلې
ګـلابي نـــازك زړګـوټـي سوځيدل

څه په لپو لپو بـنګ شــيرزي وهلي
هم نشــه دي هم خمـــار دده غزل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلی

تـرې لـرو ډیرامـیدونه پســـــرلی شو
نـوي نـوي هـــوسونه پســـــرلی شو

نوی کال شو د چنـــار غېږه شوه ډکه
د مــــرغـــانــو اوازونه پســــــرلی شو

نوی کال شوغرونوشین ځادرخورکړی
ځمکې وکړل سینګارونه پسرلی شو

نن ښـوونځیـو ته روان په ډلــو ډلــو
د معـارف تنکـي ګلونه پســرلی شو

د خـــزان سپیره لمن په ټولیدو شوه
زاړـو جـوړ کړل کتارونه پسـرلی شو

خامخا به قـــــافله مـنزل ته رسي
د شېـرزي دي ارمـانونه پسرلی شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیبر

یو مې خوارزړګی بل مې ځېګراوسي
یو خــواته کـابـل بل پېښــور اوسي

نه ورکــوي لاس د وحـــدت نه کـــنه
ځـــکـه یو په لــــراو بل په بـــر اوسي

ټوله دنیـاګــی، ورته حــــــــیرانه ده
ډیــر په غـــداری، کې په هـــنر اوسي

زړه او خـــولــه یې زیاته فـاصله لري
خـوله باندې خنداپه زړه خنجراوسي

نکــړي پښـــتني رواج اوس نه کوي
هغـــه پښــتانه چې په خـــیبر اوسي

چاچې تل په موږ زهـــــر خوړلي دي
یه شـــېرزیـه ها مو دزړه سر اوسي

ړومبۍ ګام ېم ورانه درانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـلام

یــاري کوو د چا احســـــان نه منــو
کلــه د بل کلــه د ځـــــان نه منــو

که څوك سلام کوي سلام یې اخلو
کـه سلام نه کوي جـــانان نه منــو

که چاته یو ځلـــې ترغـاړې وتــو
غـــداران نه یو غـــداران نه مـنو

زړه مې د هـــغــو چې وفـا پېژني
له نفــرتونو جوړ خـــوبان نه مـنو

د زړه او ژبــې ترمنـځ کــمه لاره
شـــېرزیه یوچې نشي جان نه منو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه

لاوړه یې ګلدستــه یې زمـــا زړه یې
ښایسته یې عجیــبه یې ښایسته یــې

که محنت یې خوصحبت یې محبت یې
ته نغـمه یې ته ګیلـه یې ته کیسـه یې

تـــه دنیـــا یې ته وفـا یې ته ښـکلا یې
مـلـکـــه یې خـــزانه یې آییـــنه یې

ژونــدون واړه غــاړه موږه دواړه
که خـــوږه یې که ترخـه یې خاطره یې

ملنـــګـي ده پاچـــاهي ده زندګي ده
چې درنـــه یې په پـــرده یې پښـتنه یې

ستاشیرزی دی ستالالی دی ستازړګی دی
داپه څــه یې چې خپه یې په غوسه یې

ځوانه زړه په زړه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرګس

لاس ته مې بنګړي واخله پښوته زولنې ګله
تاسره مې مينه ده دابه مې منې ګله

زړه کې مې يواځې ته بل چاته ځای نه لري
ته مې د دردو ملهم کله به راځې ګله

ته چې نه وې هغه ورځ هيچرې دې رانشي
اوښکې په ګريوان زما ځي څپې څپې ګله

کونج په کونج نړۍ کې دې نه وينم ښکلا اشنا
وي لکه د لمرشغلې هره خوا خورې ګله

زړه به ورته نه وايم توره غوندې تيره ده
نه چې مينه وکړې نه مينه ريبې ګله

ستاخوږې کيسې پکې شنه نرګس ګلونه دي
دا زما زړګی شېرزی واړه خاطرې ګله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چې راوړل سره ګلـــونه په اختر کې
مـــا هم لـرې کـــړل غمـونه په اختر کې

خـوشالی شوې رنګینـی شولې هرخواته
چې مو ورکړل سره لاســـونه په اخترکې

خوښ دلـبرشو بختـورشو چـې اخترشو
سره یـــو شول جـــدا زړونـه په اختر کې

ته په چاودو چاودو شونډو چې موسکۍ شوې
پـېغلـو وکـــړل اتڼـــونه په اختر کې

محبت یې په نفـــرت باندې غـــالب و
شـــېرزي وکـــړل اخـترونه په اختر کې

هره ورځ په ورځ ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شفق

یوه هیله یوامید دی یو ارمان دی
په دنیا کې نوره څه دي بس جنان دی

لمرخپه شي په شفق کې رانه پریوزي
بیاهم راشي په سهار کې مهربان دی

سر په مینه شي پیدا په مینه درومي
مجنون کړی د لیلا سره پیمان دی

اوبه ځاځي د چینې نه لکه اوښکې
طبیعت دی ښکلاګانې دي یزدان دی

لکه ستوري دسپوږمۍ په تملق کې
یوګلاب دی دشپېرزي دزړه درمان دی

ځوانه وه په پوهه مالګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګي

لالـهانـده زندګـي راپسـې تښتي
خپل خيـالونه ليوني راپـسې تښتي

نه پوهيږمه چې داڅنګه انځـوردی
چې دستورو رڼايـي راپسې تښتي

دځوانۍ دعمرپښې يې لنډې مشه
د يارانـــو وفـــايي راپسې تښتي

که پـاچـا يــم دولــتونه راسره دي
طبيعت کې ملنګي راپسې تښتي

نه پوهيږمه دکـوم پـير په دعـا ده
نن شـېرزيه پسرلي راپسې تښتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګه

زمـا زړه دی لــرې تللی لکه وړانګه
هلته پروت دی غلی پلی لکه وړانګه

محبت ده تــرینه غـــېږه راچاپـــیره
د چــا دام کـــې پریوتلی لکه وړانګه

هغه نــوم چې له هرڅانه ورته خوږېدی
پخپـل سر یې دی لیکلی لکه وړانګه

دهېنداري په څېرمخ پکې لیدای شي
یوجــهان دی یو ښـاغلی لکه وړانګه

هغه وړانګــه چې له لرې دلـته راشي
د شـــېرزي ژوند ځلیدلی لکه وړانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ډک دی له غمونه یو ځل راشه
لـه غمګـــینو اندیښنونه یو ځل راشه

لـږ یې وتخــــنوه یاره چې رضا شي
ستــا د ډیرو یادیــدونه یو ځل راشه

ته خو لاړلې د بل دلاس غمــــی شوې
خوب مې ورک له اسویلونه یوځل راشه

په راتـګ به دې بسترنه شــي راپورته
کـړې مـلهـم به پرهــرونه یو ځل راشه

ستا یادونه خو له تانه وفـــــادار دي
تل زمـــا د زړه په خونه یو ځل راشه

داشېرزی شېرزی جنان به دې تل نه وي
بیا به وکــړې ارمــانونه یو ځل راشه

زړه په دوه دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیوه

ژوند مې د سترې انتظار په لمن
د کلي خلك ددې لار په لمن

موسکی، موسکی، شي غلي غلي وايي
دا واړه ستوري د مدار په لمن

په مخ يې سپينې سپينې ترمې اوښکې
راتلې راتلې کتار کتار په لمن

حسني ډېوه يې وه غمو مړه کړې
څه يې د کلي څه د ښار په لمن

شېرزيه دا موسم د مينې موسم
مرغان راغلي د چنار په لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالـــۍ

زما د ښکلي خــوږو ملګــرو درته څه ډالۍ کړم
داخپل زړګی درته ډالۍ کړم که لېمه ډالۍ کړم

دا د بهـار خــوږې شيبې دغه تازه مــوسمګۍ
د هغه تېرو خــوږو شپو خو به خواږه ډالۍ کړم

که زخمي زړونه پرې پيوندشي پيوندونه واخلي
که په ما کــيږي نو دوستانوته به زړه ډالۍ کړم

دژوند کتاب کې مې خوښيوخاطرې زياتې شوې
نــوره څه نه لــرم بس ښکلــوته کاته ډالۍ کړم

دا کليــوالې پښتنــې پېغــلې بې پته مکــړې
د ښاري پېغــلو د حيــا نه به توبه ډالۍ کړم

زمــا د مينــې د اظــهار تــوري قــلـــم يادوي
شېرزيه ژوندبه مې يوچاته لکه سره ډالۍ کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناویتوب

د زرو لښتـــه سپین او سره وشیندي
په لاره دروميـ بـــس کاته وشیندي

د پېغلتـــوب لــه نـــاز خبـــره نه ده
کـــنه په ســــره اور به اوبه وشیندي

ســـتا ناویتــــوب زما د تـــن جنازه
په تا ګــلان په مـــا واښـــه وشیندي

ناز به دې وړم خو دومـره نه دلـداره
چـــې رانه دا وړوکـــی زړه وشیندي

د ملنګانو برخـــې خـــوارې ســـپېرې
شېرزی له دې څولۍ نه څه وشیندي

څوک به په دوه دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چاپېر د سروګلو باران و تاته څه پته وه
د کلي برسر کې جنان و تاته څه پته وه

د تن پاچا دې وه په سر د ښکلاګانو ټوپی
لکه د واړه کلي خان و تاته څه پته وه

د ښار کوڅې هم د خوښيو پرځای غم واخيستې
هلته خوهرسړی په ځان و تاته څه پته وه

ښار ته راغلی نابلد و کليوال و سړی
ښارته راتلو باندې پښېمان و تاته څه پته وه

په ژبه خوږ و ترنم و د هنر پاچا و
شېرزيه هغه مې ارمان و تاته څه پته وه

ګډه پره دوه مګلري

(c) ketabton.com: The Digital Library

فریاد

د زړه کور کې مې نرۍ نرۍ فــریاد دی
رانه هــــېر نه دی همغـه راتـه یاد دی

که هــر څومره په زړه غټـه تـېره کېږدم
وایي ګل خــو په اوبو باندې اباد دی

تــور بانـه دې سپېلنیو نه ښــــه کار کا
دنګ وجودمې ستاپه سترګوباندې ښاد دی

دجـنان کلـــي ته غلـی غلی دروـــم
زړه مې وایي چې همدغه عشق اباد دی

دا د ډارکیسه کې نه دی دا شـېرزی دی
په ژوندون کې یې تنهایوشخص مراد دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر

شاعـرۍ نه دې قربان شمه شېرزيه

چې راخوږ شې نود ځان شمه شېرزيه

دهــــېواد دغــو ناسورو پرهــرو ته

لـــږ ملهم شم لږ درمان شمه شېرزيه

دنازونـو اخـــتريز بازار يې ګــرم

هسې نه پکـــــې تاوان شمه شېرزيه

ښاپيرۍ يې چې په غيرږه کې روزلي

زه د هغو ســــــرديـوان شمه شېرزيه

ددې ښکلو تکو سپينو نازولـــــو

نوو هيلو ترجـــــــمان شمه شېرزيه

دغه خپله زنده ګې به سرچپه کړم

يابه ګران شم يا به وران شمه شېرزيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر پېژندنه

زما جانان دې تاسو وپېژنئ! ښاغلی محمدالله شېرزی درته یادوم! شېرزی صیب د ډګروال شېرمحمد زوی دی چې په ۱۳۶۹ه ل کال یې د صبریو ولسوالۍ په خالبېسات کې، دې ارمانجنې نړۍ ته سترګې وغړولې. په ۱۳۷۸ل کال په یعقوبیوعالي لېسه کې شامل شو.او په ۱۳۸۸ل کال کې له یادې لېسې څخه په اعلی درجه فارغ شو. له فراغت سره سم یې په کانکورازموینه کې برخه واخېسته اوپه ۱۳۸۹ل دخوست شیخ زاید پوهنتون د ژورنالېزم پوهنځي ته بریالی شو،اوپه لوستلو سره یې په ۱۳۹۲ل کال کې له یاد پوهنتون څخه په کدر کې د فراغت سند ترلاسه کړ.شېرزی صیب زیارکښ ځوان دی، د خپلو لوړو زده کړو ترڅنګ نړدې درې کاله کیږي،چې په بیلا بیلو خصوصي ښوونځیو کې د استادی دنده ترسره کوي، او همدا راز څلور کاله کیږي،چې په رسنیز ډګرکې په فعالیت بوخت دی،او اوسمهال د ولس غږ راډیو یوتکړه ژورنالېست دی. نوموړی له تېرو شپږو کلونو راهیسې له ادب سره هم انډیوالي کوي،او د غزلیزې ښاپیرۍ سره یې د مینې او ملګرتیا تار غځولی، او په غزلونو کې د خپلو خیالاتو اظهار کوي. مینه، حوصله، همدردي، قناعت او درک یې هغه لعلونه دي، چې شېرزی صیب یې تل د خپل شخصیت ښکلا ته کاروي.

عمر یې زرین او ګوتې یې خوځنده
ضیاالرحمن تنها
دولس غږ راډیو

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library